

KOPIDLENSKÉ LISTY

ZÁŘÍ 2011

ČTVRTLETNÍK PRO KOPIDLENSKO

CENA 15 Kč vč. DPH

Kopidlenské slavnosti 2011

Děti z Polska ocenily výměnný pobyt v Kopidlně

Hana Masáková
starostka Kopidlna

Vážení spoluobčané,

dovolte mi přivítat Vás v tomto vydání Kopidlenských listů a informovat Vás o dění ve městě.

Z investičních akcí našeho města je to projekt výstavby čistírny odpadních vod, ten má vybraného dodavatele a také technický dozor investora, projekt výstavby rodinných domů, který je ve fázi územního řízení, a projekt revitalizace náměstí, kde jsme nyní vyřešili odvodnění náměstí. Tedy po překonání spousty překážek jsme se posunuli o několik kroků kupředu.

Jednou z velice důležitých informací je postup prací na stavbě Kulturně-vzdělávacího centra. Práce na stavbě nepokračují plynule, tedy tak, jak bychom si představovali, opakovaná zdržení ze strany dodavatelské firmy jsou řešena na mnohých jednáních s jejími zástupci a domnívám se, že nespočet jednání nás určitě ještě čeká pro to, aby vše proběhlo podle plánu.

Máme za sebou i neúspěch v podobě zamítnutí předložené žádosti projektu CZ/PL příhraniční spolupráce, kde jsme se pokoušeli získat finanční příspěvek na výstavbu venkovního sportovního hřiště v areálu TJ Sokol. Tento neúspěch nás neodradil a chceme prověřit všechny další možnosti na získání případné dotace.

pokračování na straně 2

Děti z Polska ocenily...*pokračování ze strany 1*

Od investičních akcí ke kulturním, které pokračují podle plánu. Máme za sebou první výměnný pobyt mikroprojektu, konaný v Kopidlně. S nabitým programem byly spokojeny nejen polské děti, ale i jejich učitelky. Dále programově úspěšné, počasím zdařilé a na návštěvníky bohaté byly Kopidlenské slavnosti. Také loučení s prázdninami ve Pševsi sklídilo úspěch a i cvičení pro děti ve sportovní hale na konci prázdnin našlo své příznivce.

Mé poděkování za pěknou a bohatou přípravu patří všem organizátorům, kteří se na těchto náročných akcích podíleli, dále sponzorům, bez kterých bychom tyto akce nezrealizovali, a v neposlední řadě všem účastníkům, kteří svojí přízní podpořili kulturní dění města.

Rozloučím se s Vámi s přáním pěkného prožití podzimních dní.

Hana Masáková, starostka města

Výstava (Nejen) Jedničky v kopidlenské historii a prodejní výstava keramiky

V rámci letošních Kopidlenských slavností, probíhajících 25. 6. 2011, uspořádala základní škola v Kopidlně několik zajímavých akcí. V obřadní síni městského úřadu se uskutečnila prodejní výstava keramiky z prací žáků, druhou část expozice tvořila historická výstava (Nejen) Jedničky v kopidlenské historii. Nechybělo ani tradiční vystoupení kroužku mažoretek pod vedením paní Evy Chaloupské.

V oddělení keramiky si návštěvníci mohli prohlédnout a zakoupit například keramický stojánek na tužky v podobě pestrobarevných kočiček, dále pak nejrůznější ozdoby a suvenýry pro štěstí, na nichž malí tvůrci nešetřili fantazií. Milovníci šperků vybírali zejména mezi náhrdelníky, avšak najít ten pravý se často ukázalo jako velmi obtížné. Každý kousek byl skutečným unikátem, originálně ztvárněným, láskou a úsilím kořeněným. Odbornou radu váhavcům poskytovaly paní učitelka Ivana Pekárková a paní vychovatel-

ka Ilona Komárková, které všechny vystavené exponáty vyrobily se svými žáčky.

Již druhým rokem proběhla výstava zachycující historii Kopidlna a okolí, kterou připravily a organizovaly žákyně Dějepisného semináře pod vedením paní učitelky Ilony Pluhařové. Tentokrát byla věnována některým jubilejním událostem, zejména 130. výročí příjezdu prvního vlaku do Kopidlna a 130. výročí založení místního hasičského sboru. Milovníci historie si mohli prohlédnout i několik cenných fotografií z kroniky města Kopidlna, jejichž kopie poskytl k účelům výstavy Státní okresní archiv v Jičíně. Rovněž v letošním roce posloužila výstava k řadě diskuzí a výměně názorů ohledně historie a problémů, s nimiž se regionální historikové potýkají.

Půvabné vystoupení mažoretek na kopidlenském náměstí podtrhlo slavnostní atmosféru tohoto svátečního dne, jenž rozproudil dech města.

Ilona Pluhařová

Vzpomínkovým aktem u hrobu Františka Matěje Hilmaru uctili pořadatelé Kopidlenských slavností památku neznámějšího obyvatele města. Starostka Hana Masáková poté odhalila pamětní destičku u loni vysazené Hilmarovy lípy.

Za krásami do nejbližšího okolí

Putování po stezce Češov – Vysoké Veselí

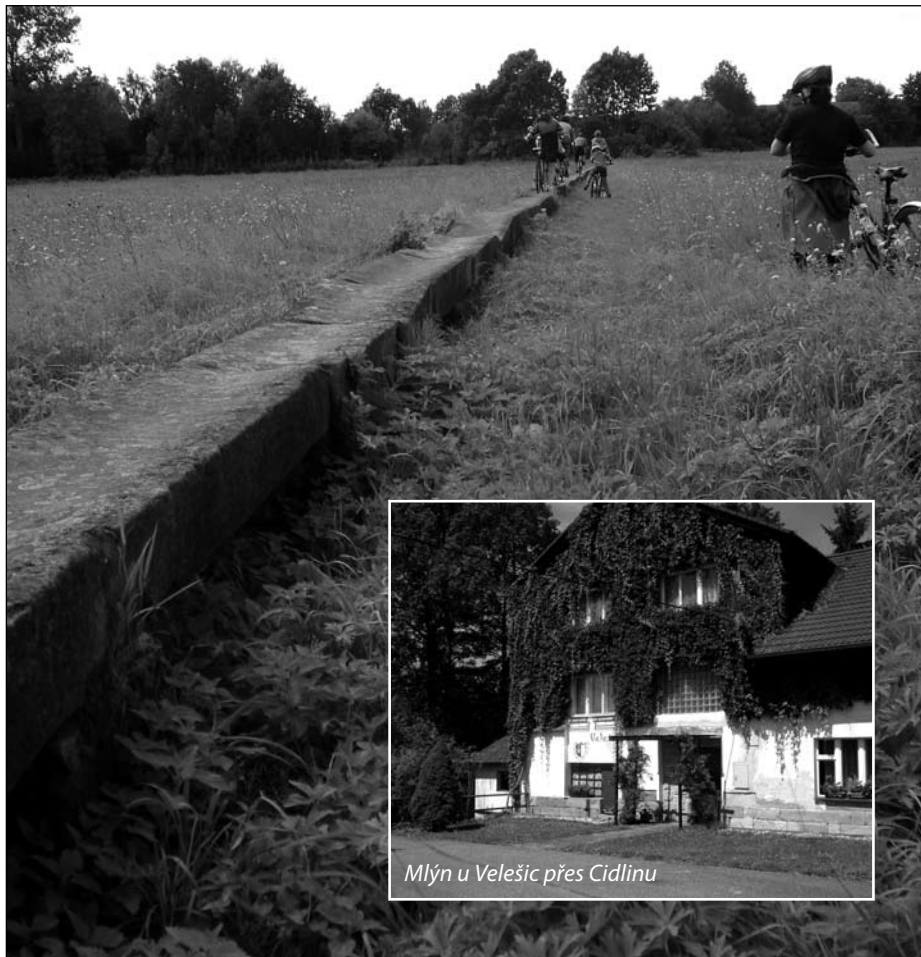
Byla to prázdninová sobota 23. července, kdy jsem projela trasu po stezce Češov – Vysoké Veselí. Ještě v pátek večer přišlo a bylo nevlídno jako v letošním létě často. V sobotu ráno ale vysvitlo sluníčko, a tak jsem se rozhodla. Tuhle akci si přece nenechám ujít. Připravil kolo, oblečení, vybavení a už se jede. Musela jsem vyrazit ráno, protože v kostele svatého Václava v Kozojedech byl v rámci doprovodného programu koncert, který jsem si rozhodně nechtěla nechat ujít.

Start byl v Češově u hospody, kde nás přivítaly usměvavé pořadatelky. Vůbec na celé trase byly na kontrolních stanovištích samé usměvavé tváře. Je vidět, že je ta činnost opravdu baví. Dostali jsme plánek trasy a informace o kontrolních bodech. A vyrážíme směr Kozojedy na koncert. O kozojedském kostele jsem již do Kopidlenských listů psala a nelze konstatovat nic jiného, než že je nádherný. Nadšené obecenstvo si vyslechlo skladby od renesance až po současnost. Zazněla například díla anglických renesančních skladatelů, W. A. Mozarta, J. S. Bacha, ale také irské lidové písně nebo jazzové melodie. V kozojedském kostele bylo také první kontrolní stanoviště. Dostali jsem tedy kontrolní razítko a mohli pokračovat.

Z Kozojed vedla trasa směrem na Volanice, kde odbočovala na polní cestu směr Sběh. Musím konstatovat, že tudy jsem nikdy nejela, a to mám tento kraj na kole projetý. Bohužel na polní cestě se projevilo deštivé počasí tohoto léta. Bylo velice obtížné po polní cestě projet a zůstat alespoň částečně suchý a čistý. U rybníka „Na Zádi“ jsme dostali další razítko a blátivou cestou jsme se nakonec probíjeli do Sběhu. Zde muselo proběhnout občerstvení s pivem. Po té hrozné cestě jsme si ho zasloužili. A hurá na Velešice.

Ze Sběhu jsme se vydali po mostku přes Cidlinu a vystoupali ke kostelu Nanebevzetí Panny Marie. Jde o výraznou stavbu české lidové pozdní renesance se vzácným renesančním kamenickým dekorem. Kostel byl postaven již před rokem 1355, částečně přestavěn byl v roce 1581. Poslední oprava byla provedena v roce 1936. Uvnitř kostela jsou staré pískovcové a mramorové náhrobky, jeden z nich s ostatky Mikuláše Bořka Dohalského z Dohalic. Před hlavním oltářem je hrobka s letopočtem 1700, která byla určena pro rodinu Zárubovu, zůstala však prázdná. Ve hřbitovně zdi jsou zasazeny čtyři náhrobky rodiny Volanských z Volanic z konce 16. století. Kostel byl původně spojen s tvrzí na návrší, nejspíše chodbou vedoucí do zrušené oratoře nad dnešní sakristií. Před kostelem můžeme také obdivovat pozoruhodné památné lípy.

Od Velešic vede do Veselského háje polní

Lávka z Hradištěka do Vlhostí

cesta, po které také vede naše stezka. Veselský háj je jedním z nejzachovalejších lesních celků v oblasti mezi Hradcem Králové a Jičínem. Vyskytují se zde dubohabřiny a vlhké acidofilní doubravy, místy také mokřadní olšiny. Po projetí Veselského háje se ocitáme na Kákovcích, kde je krásná vyhlídka do kraje. Je zde umístěna i lavička, a tak můžete na procházce posedět a pokochat se krásou okolní krajiny evropsky významné lokality podél toku řek Cidlina a Javorka. Přes Kákovice jsme se pomalu přiblížili do Vysokého Veselí.

Projíždíme kolem rybníka Smejkal a naši další zastávkou je kostel sv. Mikuláše Tolentinského. Jeho současná podoba po několikaletém vyhoření je z roku 1770. Poté, co jsme dostali další razítko na našem putování, se vydáváme směrem Veselská Lhota a Hradištěko. Z Hradištěka pokračujeme po neobvyklé technické památce, kterou je lávka přes luka mezi Hradištěkem a Vlhostí. Je vystavěna z pískovců a je cca metr nad zemí. Protože zde byly často louky zatopené a děti by se

nedostaly do školy a lidé do kostela, byla vybudována tato lávka. Je na ní vidět, jak je pískovec proslapaný a kolik nohou muselo touto cestou v historii projít. Poté už se pomalu začínáme vracet směr Češov.

Projedeme přes Vlhost a Volanice a zdárně dojíždíme do Češova. Tady dostáváme diplom za účast na akci. Bylo to opravdu příjemně strávené dopoledne plné sluníčka. A protože z tohoto kraje pocházím, potkala jsem na trase mnoho známých tvářů. A není se co divit, vždyť nás toho červencového dopoledne putovalo cca 100. Někteří na kolech, někteří pěšky a dva odvážlivci projeli celou trasu na koních. Večer ještě proběhla v Češově country zábava, která měla také úspěch. Takže děkuji pořadatelům za organizaci a musím konstatovat, že si Jivinského Štefana za pozoruhodný kulturní počín na území jičínského okresu opravdu zaslouží. Přeji jim mnoho úspěchů v další práci a snad se i s vámi někde na putování po stezce Češov – Vysoké Veselí v příštím roce také potkám.

Jana Minářová

Slovo má Karel Knap, redaktor MF DNES

Reportér Karel Knap (vlevo) s bývalým hokejovým reprezentantem Robertem Reichlem.

Když se řekne Kopidlno, vybavím si spoustu věcí. Tak třeba:

Každodenní cesty autobusem do školky v Běcharech, kde jsem se stačil poprvé zamilovat.

Klouzačku na kopečku u fary, která byla v zimě kolikrát i dvacet metrů dlouhá.

Svůj první opravdový fotbalový gól za Sokol Kopidlno v zápase proti Lužanům někdy v roce 1982.

Schovávačky v parku, kam jsme vyráželi s družinou.

Čtyřku z laboratorních prací z přírodopisu od pana učitele Zemana (nedařila se mi pitva cibule pod mikroskopem).

Večery v kině, kde jsem z místnosti pro promítače občas sledoval mládeži nepřístupné filmy.

Cukrárnu paní Drncové, která prodávala zmrzlinu za korunu čtyřicet (dvojitá za 2,80 byla totální luxus).

Nejpříjemnější časné vstávání – nemohl jsem dospát, když se ráno jelo na hokej do Bydžova.

Velikonoce, při nichž jsem dokázal „vyžebrať“ až 60 vajíček.

Nádherné letní tábory v Ledcích, vůni lesa a šílený strach při první stezce odvahy.

Senzační vítězství naší základky v okresní fotbalové lize škol.

Vzpomínat by se určitě dalo ještě dlouho, ale já taky dostal za úkol napsat, co se

mnou bylo, když jsem se z Kopidlna odstěhoval.

Chodil jsem na gymnázium v Hořicích, vystudoval práva v Praze a přitom začal pracovat v novinách, v Mladé frontě DNES. Od roku 1995 v tomto plátku trčím doDNES :-)

Většinu z těch 16 let jsem byl sportovním reportérem, který vysedává v redakci, na tiskovkách, na stadionech... Pronásleduje hokejisty nebo třeba tenistky (což je kapku příjemnější). Vymýšlí co nejméně hloupé otázky. A píše. A píše. A píše.

Člověk při takovém povolání potká spoustu slavných lidí, podívá se na olympiády, mistrovství světa v hokeji, do Severní Ameriky na zápasy NHL, případně na Wimbledon, kde to letos slečna Petra všem pěkně natřela.

Možná to vypadá jako těžká pohoda, ale občas dostáváme my pisálci pořádně zabrat. Po pernějším dni nám hučí v hlavě, před usnutím nám písmenka tancují před očima a my doufáme, že jsme v tom kvapu neudělali nějakou pitomou chybu.

Přesto si na svou práci nehodlám ani v nejmenším stěžovat. Nemá každý takovou „kliku“, že může dělat, co ho baví. Do sportu jsem byl blázen už jako malý kluk v Kopidlně a díky novinářině u něj můžu zůstat vlastně pořád.

Přeju všem čtenářům, ať se jim splní co nejvíce jejich přání.

Karel Knap

Slavnosti slunovratu

Na obří klouzačce se vydováděly menší i trochu větší děti.

Dopoledním programem provázela děti i dospělá skupina Rytířů Černého vlka.

I přes malou dešťovou přeháňku se letos křídlování vydávalo.

Poděkování patří paní Knížkové a paní Víchové za sponzorské dary, Záchrance Královéhradeckého kraje za předvedení zdravotnické techniky, Sboru dobrovolných hasičů Kopidlno za umožnění prohlídky hasičského auta, kopidlenským fotbalistům za zapůjčení hřiště, všem dobrovolníkům, kteří pomáhali s organizací, a samozřejmě dětem, které byly letos přinejmenším stejně úžasné jako loni.

(JaN)

Slavnosti podruhé

Koncert Heidi Janků, programy pro děti, výstavy, vystoupení hudebních souborů, ale tentokrát také oslavy 130. výročí hasičského sboru v Kopidlně, to všechno byly letošní Kopidlenské slavnosti, kterými návštěvníky opět provázel moderátor Vojtěch Bernatský.

Hlavní program přinesl vedle vystoupení dechovky Skutečští hasiči, skupiny Jel-band, Mařana Bluegrass Band a Olympik revival také vystoupení kopidlenských mažoretek, jako malé hasičky se představily cvičenky aerobiku Jičín a cvičení se sekyrkami předvedli hasiči z Lišnice.

Několik členů místního sboru převzalo u příležitosti oslav i různá ocenění za svoji službu v řadách hasičů.

Malé ohlédnutí za letošním ročníkem teď přinášíme ve fotoreportáži. (kl)

Král Artuš a rytíři kulatého stolu na táboře TJ Sokol v Ledcích

Se začátkem prázdnin se táborová základna TJ Sokol Kopidlno v Ledcích již tradičně rozezvučela radostnými hlasy dětí. To parta lidí ze Sokola a jejich kamarádů uspořádala další s napětím očekávaný tábor pro devadesátku dětí z Kopidlna a širokého okolí. Avizována byla totiž velká táborová hra na téma dobrodružství krále Artuše a rytířů kulatého stolu.

Vlastnímu táboru však předcházela zhruba měsíční víkendová brigádnická činnost party lidí, kteří se o tento tábor starají. Na letošní rok jsme si naplánovali rekonstrukci obložení interiéru a zateplení přízemí nejstarší táborové chaty, která pamatuje památný rok 1946, kdy byl tábor založen. Zároveň byla dokončena montáž nových okenic na tuto chatu. Ani se nechce věřit, že od uspořádání prvního sokolského tábora letos uplynulo již 65 let. Tyto akce byly uskutečněny díky finanční podpoře města Kopidlno a Královéhradeckého kraje, který finančně podpořil postupnou výměnu podsadových stanů, které již pamatují tábor před 35 lety.

Již dlouho před začátkem tábora byla kapacita tábora obsazena. Bohužel stávají se případy, že rodiče dítě přihlásí, nezaplátí a ani se neozvou, že dítě nepojede. To se stalo v několika případech letos, a už nebylo možné na poslední chvíli nabídnout volné místo někomu jinému. Cena za letošních 14 dnů tábora byla stanovena na 2650 Kč, což je stále jedna z nejnižších v republice. Běžně se táborové čtrnáctidenní pobyty pohybují okolo 3500 až 4000 Kč.

S Rytíři turnovského meče

Program tábora měl částečně tradiční náplň skládající se z atletické a střelecké olympiády jednotlivců, sportovních her družin, stezky odvahy, koupání či jiných vodních radovánek, ale také diskotéky či reje masek. Velmi pěkně připravena byla velká táborová hra o králi Artušovi a jeho rytířích kulatého stolu, jejíž úkoly byly již tradičně doprovázeny hranými scénkami vedoucích. Zde si velkou pochvalu zaslouží celý mladý kolektiv vedoucích v čele s programovým vedoucím Ing. Mirkem Kopeckým – Baďáčkem. Letošní program byl tematicky zpestřen velmi pěkným vystoupením skupiny historického šermu Rytířů turnovského meče. Velmi zajímavá byla též návštěva a povídání pracovníků záchranné stanice pro zvířata z Pátku u Poděbrad, doplněné ukázkou výcviku dravců. Tradiční celodenní výlet pro starší táborníky se letos uskutečnil na zámek Loučeň, kde jsme vyzkoušeli všechna parková bludiště, a na rozhlednu Romanka u Hrubého Jesení-

ku. Trasa dlouhá 39 km byla letos skutečně náročná, sluníčko celý den pářilo, a tak jsme byli rádi, když jsme se navečer bez problémů vrátili zpět do tábora.

Již tradičně jsme na táboře uvítali zástupce města, starostku Ing. Masákovou s místostarostou p. Šimůnkem, a též starostu Sokola bratra Brodského. Také se přijelo podívat pár bývalých táborníků, kteří, sice již poněkud odrostlí, stále na tábor vzpomínají.

Vzpomínkou bude film

Počasí nám celkem vyšlo, dětem se tábor velmi líbil, zdravotní problémy pouze běžného charakteru, to jsou znaky dalšího úspěšného tábora, který je již bohužel za námi. Pro zájemce se připravuje dvojalbum DVD, které bude obsahovat stovky fotografií a opět hraný film sestavený ze scének táborové hry. Pro nedočkavé poodhalím tajemství tábora příštího, kde se ocitneme mezi piráty a jejich pokladem. Děkuji touto cestou dvacetičlennému kolektivu vedoucích a personálu, kteří se podíleli na realizaci letošního tábora.

Ing. Milan Šafler, vedoucí tábora

Víceúčelová sportovní hala v Kopidlně

Děti si na závěr prázdnin odnášely mnoho odměn

V sobotu 27. srpna ožila víceúčelová sportovní hala v Kopidlně radostným dětským křikem a smíchem. Na dvacet dětí si přišlo vyzkoušet své sportovní dovednosti při „Veselém sportování“. Na netradičně sportovně pojatých stanovištích je rodiče neúnavně povzbuzovali a těm nejmenším i trochu pomáhali. Při skoro tříhodinové akci děti zapojovaly nejen svaly, ale potrápily i své hlavičky. Organizátoři pro ně připravili i různá bludidla. Disciplíny byly sestaveny tak, aby školákům sportovní odpoledne napomohlo k veselému rozloučení s prázdninami. Pochopitelně si na své přišli i předškoláci, kteří byli též hojně zastoupeni. Z každého stanoviště si všechny děti odnášely odměny v podobě různých sladkostí.

Zlatým hřebem sobotního odpoledne bylo ale „dobývání“ horolezecké stěny. Zde si společně školáci i předškoláci zkoušeli, jaké to je být horolezcem. Někteří z nich byli opravdovými talenty. Mrštně jako veverky, a nezáleželo na věku, šplhali vzhůru za ostrážitého jistění lektora, pana Václava Novotného z Jičína. Lezení bylo o to lákavější, že na horolezecké stěně pro ně čekaly různé rozvěšené dárečky. Bez odměny nezůstal nikdo. Komu lezení ještě tak moc nešlo a nedosáhl na žádnou z odměn, ten si ji vybral dle svého gusta z připravené krabice. Nakonec si horolezeckou stěnu vyzkoušely i některé z maminek. Za vydatného povzbuzování svých dětí se jim podařilo posbírat i těch pár dárečků, které na stěně ještě zbyly.

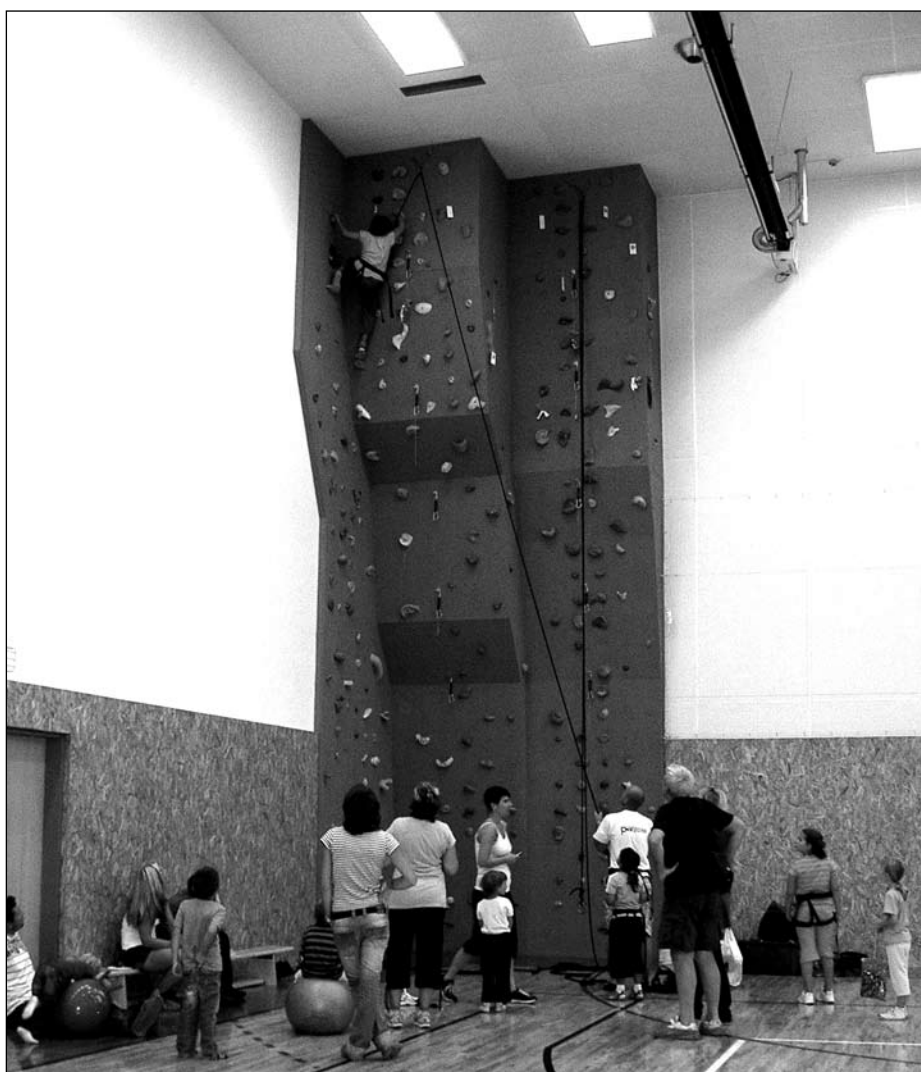
Ze sportovní haly si děti odnášely mnoho odměn a všichni odcházeli se spokojeným úsměvem. Rodiče nešetřili slovy děkům a chválou: „Odpoledne se venku pokazilo počasí, vzpomněli jsme si, že je v hale nějaké sportování, tak jsme se přišli podívat. Jsme moc rádi, že jsme přišli, bylo to bezva odpoledne. Ani jsme nečekali, že tu vydržíme tak dlouho.“ Taková a podobná slova byla pro organizátory velikou odměnou a zároveň i výzvou pro přípravu podobného „Veselého sportování“ třeba na závěr kalendářního roku. Ovšem proč čekat tak dlouho? Se začátkem školního roku mohou rodiče se svými dětmi zahájit v hale pravidelné sportovní schůzky a každé úterý se v čase od 17 do 18 hodin společně vydávat třeba u badmintonu, boccie (obdoba pétangue) a dalších zábavných her.

Závěrem organizátoři chtějí touto cestou poděkovat všem, kteří přispěli k rozesátým dětským tvářím tím, že na akci darovali nejrůznější druhy odměn. Benko, s. r. o., Kopidlna; Česká spořitelna, a. s. –

pobočka Kopidlna; Unimills, a. s. – provozovna Kopidlna; Potraviny Enapo – J. Víchová; Stánek novin a časopisů – V. Chalupníčková; Papírnictví-hračky – H. Bušková; Průmyslové zboží – H. Slavíková; Ovoce-zelenina – P. Janstová; Květiny Lucie – L. Kyzivátová; Drogerie – V. Prekslová;

Cukrárna-kavárna – J. Kotlářová; Textilní galanterie – F. Kočka; Textil-drogerie – J. Štěrbová; Potraviny U Cihelny – J. Plocar; Fitness Kopidlna; Jumping centrum BER&MAX Kopidlna.

Všichni společně se budeme těšit zase na příště.
J. Kymličková

Ještě jednou k výročí hasičů

Dobrovolní hasiči v Kopidlně si letos připomínají 130. výročí založení svého sboru. Po dvaceti letech jsem měl možnost znovu nahlédnout do kronik, knih rozkazů, zápisů ze schůzí a dalších dokumentů, které naši předchůdci vedli s velkou pečlivostí, a hlavně s láskou. Připomeňme si některé zajímavé momenty historie našeho hasičského sboru z těchto dokumentů.

Návrh stanov SBORU DOBROVOLNÝCH HASIČŮ V KOPIDLNĚ předložil zastupitelstvu obce v lednu 1881 přípravný výbor v čele s br. Adolfem Rösslerem. Cituji: „*Sbor dobrovolných hasičů v Kopidlně zřizuje se na základě platného zákona požárního a společovacího a s vědomím slovního obecního zastupitelstva města Kopidlna pod protektorem jeho Vysokorodí hraběte Ervína ze Šliků. Účelem sboru jest při požárech v Kopidlně a nejblíže okolí životy a majetek bližního svého hájiti a při hašení ohně potřebný pořádek udržovati.*“

Disciplína především

Stanovy v dalším textu určují vztahy mezi sborem a obcí, dělí členy na čestné, přispívající a činné, ti se dále dělí podle funkcí a odborností. Je pravda, že naši předchůdci byli, na naše poměry, sami k sobě až neskutečně přísní. Jako příklad uvádím, že člen byl vyloučen za to, že se třikrát v řadě nedostavil na cvičení mužstva. V dnešní době by asi vbrzku neměl kdo cvičit...

Nejdůležitějším dnem historie sboru je 5. duben 1881, kdy byl usnesením obecního zastupitelstva v Kopidlně sbor založen. V roce svého založení čítal 64 členů. Prvním jeho velitelem byl Adolf Rössler, ředitel místního cukrovaru, za jehož podpory sbor vznikl. V červenci téhož roku se uskutečnilo první cvičení sboru, kterého se zúčastnilo 62 členů, což byla téměř 100% účast!

Z dokumentů se mi nepodařilo zjistit, kde byla první zbrojnice nebo jak naši předchůdci toto zařízení nazývali – kůlna či skladiště. První zmínku jsem objevil z roku 1896. Je možné, že do té doby byly stříkačky a materiál uskladněny v cukrovaru.

Z inventury v roce 1904 jsem se dočetl, že sbor tehdy vlastnil 2 stříkačky, 650 m hadic, 1 berlovou stříkačku, 11 žebříků, 36 košíků, 7 háků, 1 ochrannou plachtu, 1 ochranný pytel a mnohý další materiál.

Veškerá činnost hasičů se řídila řády. Ty byly přísně vyžadovány, a hlavně ze strany hasičů i dodržovány. Šlo o především cvičební a hasební řád (vydán v r. 1886). Zaujalo mne, že v roce 1888 byl vydán také pohřební řád, který řešil, jak se sbor rozloučí se svým členem a jak se zachová k jeho rodinným příslušníkům, v případě jeho úmrtí. Cituji: „*Pohřbu zúčastní se sbor bezplatně, hasiči činní ve stejnokroji a za vedení šarží.*“

Je skutečností, že v knize rozkazů je o každém rozloučení s členem sboru zmínka.

Vděk obyvatel za dobrou práci

V roce 1887 byl vydán rozkaz, který určuje vyhlášení požárního poplachu a povinnosti hlášení v případě požáru. V podstatě šlo o dokument, který bychom dnes nazvali Požárním řádem obce. Vyhlášení požáru se provádělo velkým zvonem. Pokud hořelo v okolních obcích, pak se zvonilo zvonem malým. Mimo jiné měl pak hlásný za úkol seznámit šarže a obyvatelstvo, kterým směrem hoří, a to tak, že v tuto stranu z věže kostela vystrčí červený praporek za dne a lucernu s červenými skly v noci a ponechá je tam tak dlouho, až celý sbor k požáru odjede. V dokumentu je určeno, jak mají postupovat mužstva hasičů až do odjezdu poslední potřebné stříkačky.

Kopidlensští hasiči byli šikovní, o čemž svědčí řada děkovných dopisů, které jsou citovány v knihách rozkazů či v zápisech ze schůzí. V roce 1893 hořelo u Riegrů, a protože se hasiči činili, objevil se v rozkaze tento zápis: „*Pan Rieger vzdává hasičskému sboru srdečný dík za hájení jeho majetku při sobotním požáru a poukázal v radnici 25 litrů piva hasičům na občerstvení. Sejděte se tedy všichni ti, kteří při onom požáru v uniformě přítomni byli, o neděli 12. tohoto měsíce odpoledne v radnici, kdež se oněch 25 litrů piva vypije.*“

Zásah v Knotkově továrně

Modernizovat způsob hašení bylo vždy prvořadým zájmem hasičů v Kopidlně. A tak už v roce 1909 se začíná uvažovat o získání parní stříkačky. Její nákup odsouhlasila valná hromada v květnu 1910 a v prosinci podepisují zástupci sboru, obce a vedení velkostatku s firmou „Ústřední prodejna stříkaček hasičských a tělocvičných potřeb Praha“ smlouvu o zakoupení parní stříkačky a hadic. V ceně 7.000 K je

ještě započteno další vybavení. Stříkačka měla na svou dobu výborné parametry. Dostřik na jednu proudnici byl 36–38 m. Dopřavit vodu dokázala až do vzdálenosti 500 m.

Z materiálů, které jsem měl možnost studovat v kronikách, mě zaujala významná událost, která přerostla hranice obce, kde se náš sbor opravdu vyznamenal. Byla zde plně využita parní stříkačka. V Jičíně ve firmě Knotek (později Agrostroj, dnes SECO Group) vznikl v roce 1921 veliký požár. Při požáru zasahoval náš sbor za účasti 23 členů. K požáru vyjeli s parní stříkačkou těžnou koňmi. Zásah trval více než pět hodin a byly zachráněny vila, dílny a sklady dřeva. Práce sboru byla vysoce ceněna, psalo se o našem sboru kladně v regionálním tisku a firma Knotek věnovala Kopidlenským jako poděkování peněžní dar ve výši 800 korun, což byly v té době velmi slušné peníze. V kronice se píše, že bylo nutné přepřahat koně, aby se neschvátli, a už za Bartoušovem začínala být v parní stříkačce pára, což svědčí o sehranosti hasičů, kteří pracovali již při cestě k požáru.

Od koní k motorům

Do roku 1931 se k požárům jezdilo s koňmi. V roce 1929 však sbor začíná zvažovat nákup motorového vozidla. 5. dubna 1929 byla určena komise, která měla za úkol získat pro sbor peníze pro nákup stříkačky. Cituji ze zápisu: „*Tato komise má se starati o sehnání potřebného kapitálu na požární automotostroj pro náš sbor.*“ Hasiči uspořádali ve městě Kopidlně sbírku. Nebylo snad obyvatele, který by do sbírky nepřispěl. Výsledkem bylo, že si sbor mohl dovolit koupit automobil a stříkačku za 93.000 Kč. V roce 50. výročí založení sboru byli vyzvá-

pokračování ze strany 8

ni zástupci čtyř firem, aby předložili své nabídky. Nejdříve byl schválen automobil od firmy Erbert za 89 060 Kč. Jenomže po obhlídce se zjistilo, že se nevejde do zbrojnice. Proto byla svolána další členská schůze, která 21. března 1931 rozhodla o zakoupení automobilu se stříkačkou od firmy Strátilék za 89.280 Kč. Smlouva byla podepsána 23. března za cenu 93.000 Kč s tím, že budou dodány hadice a další materiál. Automobil byl dodán 25. května a slavnostní uvedení proběhlo 7. června. Sláva to byla veliká. Celý den hrála hudba, proběhlo cvičení, večer byl zakončen veselicí. Dodnes je toto vozidlo chloubou našeho sboru.

Po „stratílkovi“ získával sbor další vozidla, ale první zůstane navždy právě on. A jak přicházela další vozidla? První cisternou byla Praga RN, kterou vystřídala Škoda 706, a nejmodernější z našich vozidel je současná liazka. Dopravním vozidlem pro převoz materiálu a lidí byla v minulosti Tatra 805, kterou nahradila Avia. Ta je dodnes po generální opravě provozuschopná a využívána.

Jména spojená se sborem

Velký vliv na aktivitu členů měla osobnost starosty a velitele sboru. K největším osobnostem historie patřili Willibald Pec-ka, Adolf Rössler, Bernard Číhal, Bedřich

Pazderský, Karel Trnka, Josef Chaloupecký, Josef Masák, Václav Brodský. Je pravda, že každý z nich měl ve svém volebním období pro svoji práci jiné podmínky a jiné představy. Mnozí ještě dobře pamatují Pepíka Chaloupeckého, který přijel z Prahy, všec-ky záukoloval a zase odjel. Ale práci sboru dal pevný řád a smysl. A dokázal ji ocenit. Nebo Vašek Brodský a jeho aktivity spojené s oslavami stého výročí sboru. Jiný starosta – třeba Pepík Masák – směřoval své aktivity do kultury, a „hasičinu“ nechával na veliteli. A tak bych mohl pokračovat. Každý ze starostů sboru se snažil o to, aby náš spolek byl funkční, ku prospěchu města a jeho obyvatel.

Podobně bych mohl vzpomínat i na některé velitele. Také mezi nimi byla řada velkých osobností. Ať již zmiňovaný Adolf Rössler, Gustav Smolík, Václav Zach starší, Karel Trnka, či později Karel Forman, Vašek Konůpek a Pepík Škaloud.

Gustav Smolík byl v roce 1887 dokonce zvolen župním starostou, což byla významná funkce. Pepík Chaloupecký byl členem federální kontrolní a revizní komise. Pepík Škaloud pracuje dodnes jako okresní velitel. Členy okresního výboru hasičů byly ve své době Josef Kubín, Jiří Antoš a současný starosta sboru Ludvík Jaroš.

Neměli bychom zapomenout ani na ty, kteří se snažili získávat pro naši „hasičinu“ mladé adepty z řad těch nejmladších, dětí. Zase také připomenu několik jmen: pan učitel Antonín Trojan, Josef Kubín, Pavel Doktor, Vláda Roudnický, Jarka Drnec, Fanda Říha a další. Svého času jsem se touto činností zabýval i já.

Oslava stovky

Není možné nevzpomenout 100. výročí založení sboru v roce 1881. Na přípravě oslav se podílel celý výbor, ale nejvíce práce odevzdali Václav Brodský a Josef Chaloupecký. Oslavy probíhaly prakticky po celý rok. Uskutečnila se slavnostní valná hromada v sokolovně, byly vystaveny panely s průřezem činnosti za jednotlivá desetiletí činnosti, které byly rozmístěny ve výkladních skříních po celém městě. V červnu oslavy vrcholily Kopidlenskou proudnicí, což byla soutěž požárních družstev. Nezapomenutelný byl hasičský bál, po letech znovu vrácený do sokolovny. Byl zahájen „sekerkovým cvičením“ a účast návštěvníků byla odhadnuta na téměř 600 lidí! Sokolovna tehdy praskala ve švech. Následovala výprava čtyř našich členů – Ládi Karlíka, Pavla Doktora, Jardy Drnce a Vaška Brodského – na čtyřmístné koloběžce do sto kilometrů vzdáleného Havlíčkova Brodu na mezinárodní soutěž dětí organizovanou UNICEF, za kterými další den vyrazil i „stratílek“ s posádkou. Oslavy byly zakončeny výroční valnou hromadou.

Sbor si prošel obdobím, kdy jsme si říkali požárníci. Jako kluci jsme stejně chodili do „hasičáku“ a lidé nám stále říkali hasiči. Byla také doba, kdy se víc než hasičina oceňovala práce pro veřejnost. Třeba na akcích Z. A tak jsme v Kopidlně pomáhali přestavovat mlékárnu, stavět mateřskou školu s jídelnou. Je zřejmé, že hasiči byli v každé době v Kopidlně hodně vidět a vždycky se snažili ochraňovat majetek a lidi při požárech či živelních pohromách, což je hlavním smyslem této záslužné činnosti.

Dnes máme radost z mládí, které se stále a rádo věnuje hasičině. Soutěží v požárním sportu, vyjíždí k požárům a budou z nich dobří pokračovatelé hasičských tradic v našem městě.

*Z historických pramenů a vzpomínek
črpal a zpracoval Jiří Machula*

Vzpomínka na Honzu Macáka

Letos v lednu na pravidelné schůzce organizátorů festivalu Banjo Jamboree poprvé chyběl Honza Macák. Věděli jsme, že je těžce nemocen, ale doufali jsme v obrat k lepšímu, který bohužel nenastal. Dne 12. dubna 2011 Honza prohrál svůj boj s rakovinou.

Myslím, že Honza Macák velmi významně ovlivnil dějiny country hudby a bluegrassu, a to nejen v československém, ale nebojím se říci i evropském a celosvětovém měřítku. Před třiceti devíti lety stál u zrodu nejstaršího evropského bluegrassového festivalu Banjo Jamboree, který je dnes v česko-slovenském i evropském bluegrassovém světě prvořadou událostí a stal se inspirací pro desítky dalších festivalů u nás. Po pravdě, Honzovy vzpomínky na Banjo Jamboree nebyly vždy příjemné, protože totalitní stát hudbě ze zámoří nepřál. Přes to všechno se podařilo udržet festival v chodu, zejména díky Honzově paličatosti a umíněnosti v tom nejlepším slova smyslu.

Když jsem v osmdesátých letech začal jezdit na Banjo Jamboree, neznali jsme se a spřátelili jsme se s Honzou a jeho kapelou Větráci až později. Potkávali jsme se na festivalech a strávili spolu mnoho příjemných chvil debatami o muzice. Musím říci, že jsem vždycky obdivoval nesmírnou zapálenost pro věc u všech českých bluegrassových průkopníků, a Honza nebyl výjimkou. Muzika byla pro něho bez přehánění smyslem života. Vždy si udržoval přehled o hudebním dění u nás a se zájmem poslouchal a hodnotil zejména začínající kapely. Na muziku měl jasný názor, který předával dál. Jeho syn Marek je toho nejlepším důkazem a jsem hrdý na to, že už více než deset let spolu hrajeme v kapele, dcera Hanka zase obětavě léta pomáhá s organizací BJ. Díky tomu, že Honza poměrně často jezdil s námi, byl někdy čas i na jiné věci, třeba na mariáš, náš společný koníček, který hrál stejně mistrovsky jako kulečnick.

Měl jsem rád Honzův šibalský humor. Když v roce 2003 Honza přebíral cenu za celoživotní přínos bluegrassové muzice v nizozemském Voorthuizenu, nutil Milana Leppelta překládat vtipy založené na českých slovních hříčkách našemu holandskému hostiteli Juppiemu. Dodnes si myslím, že se nejvíc bavil Milanovou úpornou snahou přeložit nepřeložitelné. Juppíe i Milan jsou už v muzikantském nebi, a teď k nim tedy přibyl i Honza. Věřím, že je jim tam spolu tak dobře, jako jim bývalo tady.

Letos v červnu poprvé osířelo čestné místo Honzy Macáka na tradičním společném fotografování banjistů na Banjo Jamboree. Navždy ale zůstane vzpomínka na hodného a dobrého člověka, který ovlivnil muzikantský život tolika z nás.

Pavel Brandejs

Mistrovství světa v psaní na klávesnici

Diář z týdne s písmenky v Paříži

Právě před rokem vyšel v Kopidlenkých listech rozhovor se studentkou 2. ročníku Masarykovy obchodní akademie (MOA) v Jičíně Hanou Jampilkovou o úspěších, kterých dosáhla v soutěžích psaní na klávesnici počítače v 1. ročníku svého studia. V závěru naznačila, že by se chtěla probojovat na mistrovství světa v této disciplíně, které se bude konat ve Francii, v hlavním městě Paříži o prázdninách 2011. Chtěla tak navázat na účast svých starších spolužáků z kopidlenké ZŠ Jany Hlouškové a Pavla Nováka, kteří se v minulých letech této vrcholné soutěže účastnili. Rok se sešel s rokem a Hančin sen se podařilo naplnit. Objevila se mezi nominovanými reprezentanty České republiky, v kategorii juniorů. A co víc. Spolu s ní se dostala do reprezentace další z talentovaných písárek, absolventek nácviku psaní všemi deseti podle ZAV v Kopidlně, Šárka Hanušová, která ale byla nominovaná v kategorii žáků. Děvčata si ze své cesty na mistrovství psala diář, ze kterého jejich zážitky zveřejňujeme.

Odjezdu na mistrovství předcházel celoroční trénink a soustředění reprezentantů, pod vedením pana Jaroslava Zaviačiče a paní ing. Heleny Matouškové. Na začátku července jsme se dočkaly. Před odjezdem na mistrovství jsme sháněly informace o mistrovství a účasti naší delegace. Konečně přišel den, kdy nás naši tátové dovezli autem na Ruzyňské letiště.

Byla NEDĚLE a my jsme odjízďely celé vyklepané, s obavou, co všechno nás příští dny čeká. Naše role byla o to těžší, že s námi tentokrát ze školy v Jičíně jako dospělý doprovod nikdo nejel a my se musely o sebe postarat zcela samy. Na letišti jsme se připojily k dalším účastníkům mistrovství a letadlem odletěly do Paříže. První dojem z tamního letiště nebyl moc dobrý. Nejvíce ze všeho nás zaujaly „zpívající“ záchody. Po jejich vyzkoušení jsme vyrazily směr hotel ETAP, kde jsme byly po dobu mistrovství ubytovány. Po mnoha schodech jsme musely vytáhnout své kufry do recepce a tam se dozvěděly, že naše pokoje nejsou ještě připraveny a že musíme chvíli počkat. Asi po hodině čekání jsme se konečně dostaly na pokoje.

Šok z ubytování

Ubytování náš docela šokovalo, protože pokoje byly velmi stísněné a zcela bez nábytku. Jenom postele namačkané jedna vedle druhé. Naši jedinou útěchou byl pohled oknem na symbol Paříže – vyhlídkovou věž Eiffelovku. Ani jsme si nestačily vybalit své věci a už jsme byli svoláni k odjezdu na UNIVERZITU, kde se konalo mistrovství a

Před zavřením Louvrem.

kde se připravovalo zahájení. O hodinu se zpozdlilo a stejně jsme z něho moc neměly. Francouzštině nerozumíme a překlad do němčiny a angličtiny byl na nás moc rychlý a nesrozumitelný, takže jsme pochytily z věty vždy jen několik slov. Po krátkém kulturním programu a hodině projevů jsme se vrátily do hotelu a mohly se konečně ubytovat.

Nejtěžší je první odstavec

Druhý den bylo PONDĚLÍ a to byl pro nás vůbec nejdůležitější den, protože právě tehdy byla na řadě naše disciplína, opis textu na

Těsně před zahájením soutěže v přísálosti UNIVERZITY, uprostřed Hana Jampilková a Šárka Hanušová.

30 minut s penalizací 100 úhozů za každou chybu. Po dobré snídani jsme se vydaly už s klávesnicemi, notebooky a různými kabely do sálu na UNIVERZITU, kde se soutěžilo. Po usazení ke stolkům a po připojení všeho podstatného jsme už jen čekaly na pokyn ke startu a zahájení psaní. Srdce nám bušilo „o sto šest“ a ruce se nám silně klepaly. Konečně zazněla píšťalka a soutěžní psaní bylo odstartováno. Vůbec nejtěžší pro nás bylo napsat první odstavec, u kterého jsme ztratily

asi nejvíce času i penalizačních úhozů. Pak už jsme se rozjely a dostaly se do svého obvyklého rytmu. Vadilo nám, že ke vši té trémě projevující se třesem se přidalo velké horko. Do sálu začalo pražit slunce, takže tam bylo nesnesitelné. A když otevřeli okna, tak nám průvan bral texty a to znamenalo další zdržení. Po 30 minutách byl konec soutěže a my jsme po chvíli čekání mohly v klidu ze sálu odejít. Okamžitě jsme vše sbalily a utíkaly na svůj pokoj, kde jsme si konečně odpočinuly a prospaly poté celý zbytek dne.

Po odpočinku na Eiffelovku

Dalším dnem bylo ÚTERÝ a my jsme se dohodly, že naše nohy nás ještě neunesou, a že je tedy zbytečné někam chodit. Proto jsme jako dvě lenošky prolénošily celý den v postelích. K večeru jsme si ale zašly na pizzu, která byla výborná. To se už nedá říct o místních supermarketech. To, co jsme viděly a co se tam nabízí ke koupi, by u nás asi neobstálo.

Po dobré večeri a hezkém spánku už přišla STŘEDA. To jsme se už donutily vysoukat z postele a konečně jsme vyrazily na pařížské bulváry. Naplánovaly jsme si celodenní prohlížení památek. Cesta metrem se nám zdála proti tomu, co známe z pražského metra, velice pomalá. Když jsme z něj konečně vylezly, byly jsme překvapeny, jak se venku rozpršelo. Eiffelovka byla jen pár metrů od nás, ale lézt nahoru nemělo v takovém počasí žádný půvab. Naštěstí se počasí za chvíli umoudřilo a my jsme se nechaly vyvézt až nahoru, abychom viděly celou Paříž

pokračování ze strany 10

z vrcholku Eiffelovky. Po překonání strachu z výšek jsme se chvíli kochaly a pak po svých sestoupily zpět na zem. Vyrazily jsme k další dominantě Paříže – Vítěznému oblouku. Cestou jsme se stavily na u nás dobře známé a oblíbené stravě v McDonaldu. Po dobrém občerstvení, které jsme si užily, jsme zatoužily po dalším kulturním zážitku. Vybraly jsme si světoznámou obrazovou galerii Louvre.

Ale bohužel přišlo zase zklamání. V tento den byl Louvre zavřený, a dovnitř jsme se proto vůbec nedostaly. Byl státní svátek a v ten den je i Louvre pro veřejnost nepřístupný. A tak jsme si prohlédly alespoň jeho bezprostřední okolí. Viděly jsme krásné zahrady s mnoha sochami. Zvláště se nám líbila vstupní skleněná pyramida. Po částečně

Naše úspěšná výprava po vyhlášení výsledků na pařížské Radnici.

prohlídce Louvru jsme rozhodly, že dál už nikam nepůjdeme. Už jsme sotva tahaly unavené nohy, a tak jsme se rozhodly vrátit se do hotelu. Cestou k metru jsme ještě navštívily známou Moulin Rouge, kde jsme na vlastní oči viděly jeden sexshop vedle druhého. Překvapilo nás, že v jiných ulicích to bylo zas kadeřnictví vedle kadeřnictví. Po návratu na pokoj jsme opět rády odpočívaly až do večere.

Nevydařená zábava

Tentokrát jsme si pochutnaly na výtečném salátu. Ale nebylo pro nás jednoduché si ho u číšníka objednat. Francouzi světové jazyky, jako je němčina a angličtina, kterými jsme dost neuměle vládly, moc neznají. Mají svůj světový jazyk, ze kterého jsme zase my neznaly téměř nic. Takže naše domlouvání bylo dost obtížné. Ale nějak jsme to zvládly a nejvíce nám pomohly naše znalosti z němčiny.

Ve ČTVRTEK pro nás pořadatelé nachystali poznávací soutěž po městě. Moc se jim nepodařila. Soutěžilo se ve skupinách. Ale celé to nebylo vůbec promyšlené a my jsme tak ztratily zbytečně půlku dne. Toulání se po Paříži pouze s mapou v ruce za nějakým nejasným cílem nám nedávalo dost dobře smysl. Navíc orientační kontrolní body, kde jsme se měli orientovat, někdo poškodil, a značení dokonce ukradl. Většina účastníků

se tak v ulicích ztratila a hledala cestu zpět do výchozího bodu několik hodin. Stěžovali jsme si na špatnou organizaci této „zábavy“ panu Zaviačičovi, ale nic nám to nebylo platné. Večer byl na počest státního svátku ohňostroj, který jsme obě sledovaly pouze z okna hotelového pokoje. Ale dá se říct, že francouzský ohňostroj se od toho českého nijak neliší.

Češi na medailových místech

V PÁTEK byl den s velkým D, na který jsme čekali vlastně od pondělí, kdy proběhla hlavní soutěž. Šlo o vyhlášení výsledků.

Dopoledne jsme ještě stihly nákupy. Pak jsme se rychle převlékly a mazaly na pařížskou Radnici, kde se konala slavnost vyhlášení výsledků soutěže. Došli jsme tam s velkým davem, zcela zdraví a zvědavé, jak jsme vlastně v měření z klávesnic dopadly. Jako celé mistrovství se neobešel ani závěr bez velkých zmatků. Část naší výpravy dostala od pořadatelů špatnou hodinu zahájení slavnostního závěrečného ceremoniálu a přišla do sálu v polovině vyhlášení výsledků. Byla to škoda, protože my Češi jsme obsadili nejvíce medailových míst a měli jsme se čím chlubit. Já a Šárka jsme sice k medailové sbírce nepřispěly, ale obě jsme podaly v soutěži dobrý výkon. Šárka v kategorii žáků obsadila 12. místo z 33 soutěžících a Hanka v kategorii juniorů 22. místo z 51 účastníků. Po vyhlášení následoval gala večer, na který jsme ale nešly a raději si šly na hotel sbalit věci k návratu domů.

V SOBOTU už ve 3 hodiny ráno jsme nasedly do taxi a odjely směrem na letiště. Tam jsme si několik hodin počkaly na letadlo a šťastně s ním doletěly domů.

Zájezd na mistrovství světa v Paříži byl pro nás životním zážitkem. Dokázaly jsme si, že jsme v disciplíně psaní na klávesnici počítače dobré a že si můžeme měřit síly s nejlepšími písáři z celého světa. Poznaly jsme, že se umíme samy v cizí zemi a světovém velkoměstě o sebe postarat. A snad jsme svým vystoupením neudělaly naší republice, své škole i samy sobě žádnou ostudu.

Hana Jampilková a Šárka Hanušová, studentky MOA v Jičíně

Setkání Hany Jampilkové na pařížské ulici...

Unavené nohy Šárky Hanušové si žádají odpočinek.

Zprávy ze základní školy

Děti v Kopidlně si užívaly návštěvu přátel z Polska

Tu a tam kamarády mám

V pátek 17. 6. 2011 k nám přijely polské děti. Jako první jsme se s nimi seznámili a šli jsme společně na svačinu do jídelny. Už od začátku se mi pár chlapců zalíbilo, tak jsme se s nimi začali bavit.

Domluvili jsme se spíš anglicky než česky a polsky. Byl tam jeden kluk, jménem Jakub, který češtině rozuměl. Seznámili jsme se s chlapci, a to s Jakubem, Carolem, Mateuzem a Rolandem a s dívkami Olou, Viktorií a Kamilou.

Po svačině jsme šli do haly a tam žáci ze 7. a 9. třídy vystupovali s pohádkou Stulík a Silenka.

Moc se nám to líbilo. Když skončilo vystoupení, ukazovali jsme Polákům celou naši halu a prohlíželi jsme si třídy na 1. a 2. stupni. Nejdříve jsme šli na 2. stupeň, kde se pouštěla prezentace méj sestra o základní škole. Polákům se nejvíce zalíbily naše tabule, které nám pořádně pomalovali. Po prohlídce jsme šli na oběd. A následovala prohlídka zámeckého parku. Poté jsme se rozdělili, Poláci šli do svých pokojů a my jsme šli na zmrzlinu a pak do školy.

V sobotu 18. 6. 2011 jsme měli společný dětský den, který začal křídováním. Potom jsme se přemístili do haly, kde na nás čekali opět žáci 9. třídy, ale tentokrát s tanečním vystoupením. Když dotancovali, mohli jsme si hrát po celé hale. Dokonce jsme mohli jít i na jumping a horolezectví.

Byl čas k obědu, tak jsme se na něj vydali. Po obědě pokračoval dětský den na fotbalovém hřišti.

Na dětském dnu bylo hodně soutěží a cen. Na hřišti jsme měli i večeři, a to klobásu a krůtu, tancovali jsme i disko. Nejvíce mě bavil fotbal s polskými chlapci.

V neděli jsme se vydali s polskými dětmi na výlet do Českého ráje a navštívili jsme Prachovské skaly. Výlet se mi moc líbil. Po polských dětech se mi bude moc stýskat. Už se těším, až k nim pojedeme na výměnný pobyt.

Paolína Tóthová, žákyně 5. třídy

Návštěva z Polska

V pátek 17. 6. 2011 k nám do školy přijely děti z polské školy ze Swidnice. Mezi těmito dětmi jsem si našla kamarádku Míšu.

Hned v pátek jsme se všichni šli podívat na vystoupení „Skřítek Stulík a víla Silenka“. Potom jsme děti provedli po naší škole a ukázali naši novou sportovní halu. S Míšou jsme si začaly povídat. Mluvíly jsme česky, polsky, a když jsme si nerozuměly, tak jsme se zkoušely domluvit anglicky. Při obědě jsem si sedly spolu a ještě dalšími děvčaty, která se také stala mémi kamarádkami. Po obědě jsme se všichni šli projít do parku, kde nám průvodce vyprávěl příběh jedné služby. Polským dětem tento příběh překládala překladatelka do polštiny. Po večeři jsme se rozloučili a odešli domů. Polské děti byly ubytované v internátě zahradnické školy.

Sobotní ráno jsme začali společnou snídani ve školní jídelně a čekalo nás křídování, tedy kreslení obrázků křídou na silnici. Vítězem se stal polský kluk, který dostal pastelky, křídý, omalovánku a další. Poté jsme všichni odešli do sportovní haly a vyzkoušeli si všechny možné aktivity. Po obědě pro nás byl připraven dětský den na fotbalovém hřišti. Zde byly různé atrakce, které jsme si velmi užili a zažili jsme spoustu legrace. Sobotní večer byl zakončen grilováním a diskotékou.

V neděli nás čekal výlet do Prachovských skal. Počasí nám příliš nepřálo, drobně poprchávalo. Na výletě jsem šla s Míšou a jejími kamarádkami, se kterými jsme si stále něco povídal. Výlet se nám velice líbil a bylo nám trochu smutno, že se budeme muset rozloučit. Míša a její kamarádi se odpoledne chystali na odjezd domů do Polska, s Míšou jsme si vyměnily telefonní čísla a slíbily jsme si, že si zavoláme. Večer jsem Míše napsala SMS, jak dojele domů. Míša mi ještě večer odpověděla. Myslím si, že jsme si všichni užili plno legrace a získali spoustu nových kamarádů.

Tereza Kodydková, žákyně 4. třídy

Tři dny s polskými dětmi

V pátek 17. června přijeli do Kopidlna polské děti z města Swidnica. Hned jak přijeli, tak jsme zašli na výbornou snídani (všem moc chutnalo). Pak začalo seznamování, ale všichni, i já, jsme se styděli. Když jsme ale společně šli na prohlídku parku, tak jsem si našla kamarádku Klaudii. Pan průvodce nás všude provedl, i skleník nám ukázal. Jen pro zajímavost, tento skleník postavil hrabě Schlik pro svou ženu, pro-

tože ji měl velmi rád.

Když jsme se vrátili, napsali jsme si malý test, týkající se parku. Potom každý dostal tašku s tričkem, klíčenkou, tužkou, sešitkem, pastelky a obal na CD. Po rozdávání dárečků jsme se přesunuli do jídelny na večeři. Nakonec jsme vyráběli dárek pro polské děti.

Druhý den ráno jsme dostali snídani, jako vždy všem chutnalo. Po snídani jsme vyrazili na nádraží, tam nás čekalo křídování. Všem se obrázky povedly. Po křídování jsme šli na oběd, který byl opět výborný. Nakonec jsme šli na „Dětský den“, sice se počasí nevydařilo, ale i tak jsme si to užili. Pití jsme měli zadarmo i klobásu a krůtu. A třešnička na dortu, konal se fotbalový zápas Češi proti Polsku. Všichni jsme odcházeli v osm hodin večer.

Třetí den jsme se všichni sešli v půl desáté. Potom jsme si dali snídani. Po snídani jsme vyrazili na výlet do Prachovských skal. Velice se mi to líbilo, až na to, že přšelo. Jinak super! Pak jsme jeli do Jičína na Valdickou bránu, akorát jsme stihli odbíjení třetí hodiny. Nakonec jsme přijeli akorát na oběd. Potom jsme se rozloučili a polské děti odjely.

A chtěla bych poděkovat paním kuchařkám, že nás rozmazlovaly takovými pochoutkami. Všechny tři dny jsem si moc užila.

Sára Pluhařová, žákyně 5. třídy

Kopidlno – Swidnica

Ve čtvrtek večer jsem začala mít nějak obavy. Byly to pořád stejné, někdy i nesmyslné, otázky. Co když se polským dětem nebude tady líbit? Co když budu muset mluvit anglicky a oni nebudou rozumět? Budou opravdu z páté a čtvrté třídy, nebo budou z vyšších ročníků? Skamarádím se s nimi vůbec? Když jsem se ráno probudila, všechny obavy hned zmizely. Právě naopak, hrozně jsem se na děti těšila. V 6.45 jsme už všichni stáli u šaten druhého stupně a nemohli jsme se dočkat, až přijedou. U šaten si nás vzala paní Mlejnecká a šli jsme do družiny, kde jsme strávili skoro celé dopoledne.

Asi tak v půl jedenácté jsme odešli do jídelny, ale tam nám řekli, že Poláci ještě nepřišli, a proto jsme se vrátili na sokolovnu. Při cestě jsme zahlédli polský autobus, hned jsme mávali, prohlíželi jsme si hlavy dětí, které na nás okénkem koukaly a soudily, kdo se komu líbí. Na sokolovně jsme strávili asi hodinu a pak jsme se hnali do jídelny. Nakoukla jsem dovnitř a divila jsem se, že ve dvanáct hodin tam místo oběda byla svačina. Najednou se k nám přihnula kupa dětí a všichni jsme šli svačit. Po svačině nás čekala

Zprávy ze základní školy

pokračování ze strany 12

prohlídka školy a to už jsme se znali.

Na druhém stupni Poláci obdivovali tabuli na fixy, jako by ji u nich nepoužívali. Potom přišli na pavilon a v 5. třídě nám počmárali tabuli, hlavně svými podpisy. Po dobrém obědě jsme šli na prohlídku parku a do sklepníku. No a v parku to začalo. Najednou jsme se my holky začaly s kluky bavit a vzájemně se provokovat. Po parku jsme šli do haly, kde nám paní Mejzlíková připravila testy o tom, co jsme se dozvěděli v parku. Jelikož jsme se s kluky dost slušně bavily, tak jsem toho moc nevěděla. Potom byla večere a po večeri jsme měli pomoci Polákům vyrábět sluníčka. Jenže paní učitelka nás tak namíchala, že jsme s kamarádkou seděly zrovna s těmi kluky, kteří vedli partu. I když to s nimi bylo nejdříve utrpení, tak jsme si slušně popovídali. První čtvrt hodinu jsme se zabývali tím, jakým jazykem budeme mluvit. Kluci dokonce navrhovali i holandsčinu, ale holandsky opravdu neumíme. Oni se totiž učí sedm jazyků. Poslední, co nás napadlo, byla angličtina. Domů jsem šla s rozzářeným úsměvem a v hlavě už jsem měla jména: Rafal, Karol, Miky, Rolan, Claudia, Kamil, Jakub a Matiaš.

Druhý den, v sobotu po snídani, jsme šli na křídování. Tam jsem toho moc nezažila, ale legrace tam taky byla. Moje pruhovaná kočka byla tak trochu postižená a věděla jsem, že stejně nic nevyhraju. Až teprve v hale to bylo ono. Mohli jsme na kruhy, horelezeckou stěnu, a dokonce jsme si mohli vyzkoušet i jumping. Moc mě to bavilo a myslím, že ostatní taky. Po obědě jsme šli na dětský den, kde jsme si mohli dělat, co jsme chtěli. Také jsme tam vystupovali se zumbou a všichni na hudbu tancovali. Potom někdo dostal nápad, že bychom si mohli zahrát fotbal. Nebylo to vůbec k zahazení, a tak se začaly chystat brány. Protože bychom neuběhli celé hřiště, tak je dali jen na půlku. Fotbal byl úžasný. Zápas skončil nerozhodně, muselo se hrát na penalty. Sobota se mi moc líbila, ale byla jsem tak zničená, že když jsem přišla domů a sedla si, už jsem nemohla vstát.

Třetí den jsme jeli do Prachovských skal. Bylo trochu zataženo a my jsme šli na vyhlídku, kde nejsou stromy. Když jsme na ni konečně vylezli, začalo pršet. Ze začátku nám déšť nevadil, ale když pak začaly padat kroupy, vraceli jsme se zpátky k autobusu celí promočení. Potom následoval oběd a nakonec to nejhorší – loučení. Mávali jsme a volali, dokud nám autobus nezmizel z očí. Z těch tří dnů se mi nejvíce líbil pátek, ale vše bylo skvělé a na Poláky už nikdy nezapomenu!

Alena Podzimková, žákyně 5. třídy

Začátek školního roku: nové kroužky závisí na zájmu žáků

Během letních prázdnin proběhly v jednotlivých budovách základní školy údržbářské a úklidové práce, tak abychom mohli úspěšně zahájit nový školní rok.

Rok po rekonstrukci osvětlení v budově 2. stupně provedla firma INSTAL Zacler kompletní výměnu osvětlení v budově mateřské školy, aby i v těchto prostorách jeho intenzita odpovídala platným normám.

V průběhu přípravného týdne učitelé absolvovali školení k vedení školní agendy v počítačovém programu Bakalář a připravili jednotlivé učebny a další prostory školy k zahájení. Ke změně došlo v umístění druhého oddělení školní družiny, která byla přemístěna z budovy u kostela do pavilonu. V těchto prostorách je provoz ŠD zajištěn tradičně od 11.10 hodin do 15.30. Ranní družina a dozor nad žáky, kteří přijíždí do školy brzy ráno, jsou zajištěny v budově u kostela a v hlavní budově 2. stupně, vždy v časovém rozmezí 6.30–7.15 hodin.

Stav řádně přihlášených žáků k 31. srpnu odpovídal počtu 10 tříd (dvě deváté), které bychom měli otevřít. V páté a šesté třídě byl však hraniční počet přihlášených žáků (30). 1. září usedl do lavic 6. třídy předem nenahlášený žák a podle platného školského zákona jsme museli dodatečně třídu rozdělit. Kromě spojení tříd a po něm rychle následujícím rozdělení mají žáci

6. třídy za sebou jednodenní adaptační pobyt „24 hodin spolu“. Žáci 7.–9. ročníku si pro tento školní rok vybrali z nabídky volitelných předmětů keramiku, ZAV – psaní na PC, sportovní hry, technické činnosti a konverzaci v anglickém jazyce. Pro žáky se speciálními vzdělávacími potřebami je zajištěna logopedická péče, pracujeme podle Individuálních vzdělávacích plánů, ve škole pracuje individuálně s jedním žákem asistentka pedagoga.

Na začátku září zahájily provoz tradiční kroužky: modelářský, včelařský, šachový, Vratné lahve – divadelní pro žáky 2. stupně, a paličkování. Na zájmu dětí závisí otevření připravovaných kroužků (literární, pěvecký, eko-chemický a ZAV).

Pro žáky 1. stupně je připraven kroužek flétny, dramaťáček, keramika a háčkování. Zjišťujeme zájem žáků o recitační, výtvarný a taneční kroužek.

V MŠ bude pracovat keramický kroužek, pohybový a výtvarný. Děti se naučí hrát na flétnu a zájemcům nabízíme logopedickou péči.

Prázdniny skončily a nový školní rok se pomalu rozbíhá. Přejí nejenom novým prvňáčkům, ale i všem žákům a pedagogům úspěšný školní rok 2011–2012.

Mgr. Jana Hladíková,
ZŠ a MŠ Kopidlno

Zprávy ze základní školy

Máte doma fotografii své bývalé třídy? Pomozte nám zmapovat historii

Srazy absolventů jsou běžnou praxí na většině škol. Je tomu tak i na naší základní škole, kde se každý rok sejde ke svému srazu několik skupin bývalých žáků. Zpravidla se schází před školní budou a nikdy neodmítnou prohlídku své bývalé školy. Je zajímavé a poučné hovořit po letech se svými bývalými žáky a vyslechnout si jejich životní osudy. Často nás překvapí radosti i strasti, které je za roky, co školu opustili, potkaly. Pro učitele to nejsou jen vzpomínky, ale i určitá konfrontace názorů na schopnosti a možnosti žáků, které kdysi vyučovali. Mnozí absolventi nás překvapí úspěchy a postavením, kterého dosáhli. U jiných je na první pohled vidět zklamaní a nenaplněné očekávání a naděje. Jako

škola si považujeme, že naši bývalí žáci na svoji školu nezapomínají a po letech se do ní znovu a rádi vrací. Bereme to tak trochu jako uznání své vlastní učitelské práce.

Rádi bychom podpořili zájemce o návraty do naší školy zajímavou nabídkou. Při archivaci starých dokumentů se nám podařilo zpracovat přehled vycházející ročníků se jmény žáků a učitelů, kteří je vyučovali. Uvedený materiál máme na škole a je k dispozici organizátorům srazů absolventů naší kopidlenské základní školy. Můžete nás navštívit, nebo nám e-mailem napsat ročník, kdy jste školu absolvovali, a my odpovídající doku-

menty dáme k dispozici.

Při této příležitosti bychom rádi tabulky jednotlivých tříd doplnili fotografií příslušné vycházející třídy. Kopie bohužel ve škole nemáme. Proto vyzýváme své bývalé žáky, zda by nemohli do školy zajít s fotografií svých spolužáků v době, kdy opouštěli školu. My fotografii oskenujeme a majiteli hned vrátíme. Zároveň ji vložíme na stránku příslušné třídy. Myslíme si, že tím vhodně doplníme a společně vytvoříme nadčasový dokument, jehož cena s léty poroste. Děkujeme všem ochotným za pomoc a těšíme se na další absolventy, kteří k nám do školy přijdou.

Mgr. Jana Hladíková, zást. řed. ZŠ a MŠ Kopidlna

Přehled vycházejících žáků ve školním roce 2010–2011

Žáci vycházející z 9. ročníku:				
Název	místo	obor	dívky	chlapci
I. Střední školy a gymnázia				
Střední škola Náhorní	Praha	Grafický design	1	
VOŠ zdravotnická a SZŠ	Hradec Králové	Zdravotnický asistent	1	
Střední škola oděvního a grafického designu	Lysá nad Labem	Grafický design	1	
Gymnázium a SOŠ pedagogická	Nová Paka	Předškolní a mimoškolní pedagogika	1	
SZŠ a VOŠ zdravotnická	Nymburk	Zdravotnické lyceum	1	
SZŠ a VOŠ zdravotnická	Mladá Boleslav	Zdravotnický asistent	2	1
Střední uměleckoprůmyslová škola a VOŠ	Turnov	Výtvarné zpracování kovů a drahých kamenů		2
VOŠ a SPŠ	Jičín	Strojírenství		1
		Informační technologie	1	
II. 4leté učební obory s maturitou				
SSŠ Maja	Mladá Boleslav	Kosmetické služby	1	
ISŠ	Mladá Boleslav	Informační služby – knihovnictví	1	
SŠ gastronomie a služeb	Nová Paka	Hotelnictví	1	
SŠ automobilní	Holice	Autotronik		1
III. 3leté učební obory				
Střední škola zahradnická	Kopidlna	Zahradnické práce	1	
SOU společného stravování	Poděbrady	Kuchař-číšník	1	
Střední škola gastronomie a služeb	Nová Paka	Truhlář		1
		Kuchař-číšník	1	
Střední odborné učiliště strojírenské	Mladá Boleslav	Karosář		1
SOŠ a SOU	Městec Králové	Cukrář	1	
SOŠ a SOU	Nymburk	Elektrikář-silnoproud		2
		Elektromechanik pro zařízení a přístroje		1
VOŠ a SPŠ	Jičín	Strojní mechanik		1
		Obráběč kovů	1	
SOŠ a SOU Nové Město nad Metují	Nové Město nad Metují	Kadeřník	1	
Žáci vycházející z nižších ročníků:				
7. ročník:				
Lepařovo gymnázium	Jičín	6leté gymnázium		1
SŠTR	Nový Bydžov	Opravař zemědělských strojů		1
SOŠ a SOU Městec Králové	Městec Králové	Opravařské práce		1
5. ročník:				
Gymnázium	Nymburk	8leté gymnázium	1	
Nezařazen				1
CELKEM			17	16

Zpracovala výchovná poradkyně Mgr. Petra Zelfelová

Zprávy policie

Pětice mužů skončila v rukou policistů

Objekt bývalého kravína v Kopidlně se stal 19. července odpoledne terčem útoku pětičlenné skupiny osob. Na místo přijeli osobním vozidlem Citroën AX červené barvy, které zaparkovali nedaleko kravína. Nutno zdůraznit, že si budovu nevybrali náhodou, ale úmyslně. Přijeli si totiž pro kabely od elektroinstalace, které chtěli ukrást a následně prodat. Peníze potřebovali, neboť ani jeden z nich nikde nepracuje. Dva jsou nezaměstnaní a ostatní ještě navštěvují školu. I když si krádež důkladně naplánovali, přesto nebyli úspěšní. Na zpáteční cestě domů je k jejich smůle zastavila policejní hlídka, která se nestačila divit. Tři z nich totiž seděli na smotaných kabelech. Nejdříve se různě vymlouvali, kde k nim přišli, ale nakonec „kápli božskou“.

Policisté jim pochopitelně lup, kterým způsobili škodu ve výši nejméně 30 tisíc korun, zabavili a poté je náležitě „odměnili“. Šestatřicetiletý muž a devatenáctiletý mladík si vyslechli obvinění z přečinu krádeže a ohrožování výchovy dítěte, za což jim hrozí až pět let vězení. Zkrátka nepřijdou ani jejich nezletilí partáci. Všem třem hrozí za provinění z přečinu krádeže trest odnětí svobody až na jeden rok.

Nejstaršího z party, šestatřicetiletého muže, který se navíc v květnu letošního roku dopustil v Libáni krádeže elektromotoru, policisté eskortovali do věznice v Hradci Králové, kde si odpývá trest za předchozí trestnou činnost.

*nrap. Hana Klečalová,
tisková mluvčí policie Jičín*

Zprávy ze zahradnické školy

Kopidlenský kvítek: soutěžit se bude dva dny

České ručičky

V České republice se v průběhu každého školního roku koná v příslušných oborech řada soutěží odborných dovedností žáků středních škol. Ty mají své pevné místo v systému soutěží a přehlídek v zájmovém vzdělávání MŠMT, jsou pro daný školní rok pravidelně uváděny ve Věstníku MŠMT ČR. Většina vyhlášených soutěží má dlouholetou tradici, velkou prestiž a celostátní působnost, často i mezinárodní účast soutěžících. Soutěže mají ohlas i v odborných kruzích, v porotách zasedají zástupci profesních cechů, asociací, sdružení a odborníci z praxe.

Pro každý školní rok je do přehlídky České ručičky, kterou vyhláší Jihomoravský kraj ve spolupráci s partnery, zařazeno 20 soutěží odborných dovedností. Oceněním schopností a dovedností žáků středních škol – vítězů soutěží i dosažených pedagogických výsledků škol je podpořena popularizace, propagace významu a potřeby jednotlivých řemeslných oborů v očích široké veřejnosti, především rodičů, pedagogické veřejnosti a žáků základních a středních škol.

Kopidlenský kvítek s novinkami

Mezi vybrané soutěže patří i Kopidlenský kvítek, jehož 18. ročník organizuje Střední škola zahradnická Kopidlno za grantové podpory Královéhradeckého kraje. V letošním roce dojde k několika novinkám – počet disciplín se rozšíří (řízkování stálezelených nebo jehličnatých rostlin, výsadba rostlin, poznávání rostlinného materiálu, roubování v ruce jednoletých výhonů vrby a jabloně, dva aranžérské úkoly: výzdoba venkovních vstupních dveří a tajné zadání), proto soutěžní klání bude dvoudenní. Absolutní vítěz, jehož jméno budeme znát 6. 10. 2011, tak musí prokázat komplexní znalosti a dovednosti v zahradnickém oboru. Nejlépe vyhodnocený žák ze SOU nebo OU bude oceněn Českým uznáním a Zlatou plakétou České ručičky.

V pátek 7. 10. proběhne soutěž žáků základních škol (Kopidlenský kvítek) a týmů škol speciálních (Kopidlenské poupě).

Soutěžní práce si veřejnost bude moci prohlédnout na výstavě v sobotu 8. 10. 2011 od 9.00 do 17.00 hodin. Návštěvníci budou v zámku hodnotit i výsledky celoškolního projektu na téma: Kopidlenský kvítek v barvách duhy. Na celý den je připraven

bohatý doprovodný program a areál zaplní i řada prodejců zboží se zahradnickým zaměřením.

V neděli bude areál otevřen od 9.00 do 15.00 hodin, program je ale omezen.

Podrobné informace získají zájemci na plakátech. Předprodej vstupenek zajišťuje výuková prodejna Flora od 12. 9. 2011.

42. Běh 17. listopadu

V středu 9. 11. 2011 se koná 42. ročník Běhu 17. listopadu. Přihláška pro běžce všech věkových kategorií je na webu školy v sekci Aktuality. Sportovnílovná veřejnost může podpořit závodníky všech věkových kategorií při běhu zámeckým parkem; oficiální zahájení závodu je v 11 hodin.

Vánoční seminář

Seminář adventní vazby se uskuteční v sobotu 26. 11. 2011 od 8.00 hodin. Přihlášku, kterou najdete na www.zahradnicka-skola-kopidlno.cz/aktuality, je nutné doručit na adresu školy do 4. 11. 2011. Účastníci si sami zhotoví aranžmá a získají další inspiraci pro výzdobu interiéru v předvánočním čase z ukázek, které bude prezentovat lektorka N. Novotná.

Nové obory rozšíří nabídku studia

Školní rok 2011/2012 teprve začal, ale škola již připravuje nabídku studia pro rok následující. V ní jsou zařazeny nejen tradiční obory: Zahradnictví (střední vzdělání s maturitní zkouškou), Zahradník (střední vzdělání s výučním listem), dvouleté nástavbové studium pro absolventy oboru Zahradník, Zahradnické práce (určené žákům speciálních škol), ale i obory nové – čtyřletý studijní obor Rybářství a tříletý obor s výučním listem Kameník. Podrobné informace poskytnou zájemcům o studium zástupci školy na burzách středních škol a při dnech otevřených dveří (8. 10., 10. 11., 8. 12. 2011, 12. 1. a 15. 2. 2012). Kritéria přijímacího řízení budou zveřejněna na webu školy počátkem roku 2012.

Plynofikace završena

V rámci zlepšení kvality ovzduší přešla zahradnická škola na ekologičtější způsob vytápění zemním plynem. Dokončená třetí etapa uzavřela plynofikaci celého areálu, která umožní lépe regulovat vytápění jednotlivých objektů s ohledem na jejich potřeby.

Zdena Filipová

Předškoláci kmene Atakapa si užívali Indiánskou noc

Dne 23. 6. 2011 se poprvé v kopidlenské mateřské škole uskutečnilo noční spaní pro předškoláky pod názvem Indiánská noc v MŠ.

Akce se zúčastnilo šestnáct malých a odvážných indiánů, kteří v následujícím školním roce nastoupí do 1. třídy. Na tuto akci se děti velmi těšily, i proto, že povinnou výbavou každého indiána byla indiánská čelenka. Akci jsme zahájili přijetím malých indiánů do kmene Atakapa. Ze školky jsme se přesunuli na statek k panu Hubálovskému, kde si děti opekly burty, projely se na koni, jako správní indiáni, a zaskákaly na trampolíně.

Během indiánské noci jsme se naučili indiánský tanec, vyrobili si lapač špatných snů, vypustili balony přání a uspořádali pyžamovou párty s módní přehlídkou. Nesmíme zapomenout na indiánskou oslavu s čokoládovými indiány a rychlými špunty. Nechyběla stezka odvahy, na které malí indiáni viděli nejrůznější lesní zvířata.

Po náročném a vyčerpávajícím dnu jsme si pustili pohádku na obří plátno, malí indiáni se společně s našimi plyšáky zavrtali do spacáku a spokojeně usnuli.

Andrea Novotná, MŠ Kopidlno

Děkujeme, odcházíme...

Jací byli vaši lékaři?

...sdělili nám lékaři ve své protestní akci, která na počátku roku vyvolala zájem celé společnosti a určitě svým způsobem poškodila vysoký kredit tohoto povolání. Tehdy se zdálo, že pacienti po odchodu lékařů za lepším budou nuceni vrátit se k osvědčeným receptům babek kořenářek nebo se léčit metodou vlastní víry v uzdravení. Připomněl jsem si své lékaře. A byly to vzpomínky hodně pestré, tak jako byly složité moje zdravotní problémy.

Nejstarší vzpomínka je na lékaře hradecké nemocnice, kteří v době, když jsem jako malé dítě nechtěl začít chodit, provedli chybnou diagnózu a poslali mě na dva roky do sanatoria na Slovensko, mezi pacienty léčící se z tuberkulózy. Když se ukázalo, že šlo zřejmě o chybu, bylo už pozdě na optimální léčbu, a já si následky jejich omylu nosím na své chůzi dodnes. Obstojně chodit mi naopak pomohl několika operacemi prof. Zahradníček v pražské nemocnici na Karlově, který tak napravil chybu svých hradeckých kolegů. Paradoxy života ukazuje skutečnost, že po 50 letech mně lékaři stejné hradecké nemocnice provedli náročnou

srdeční operaci, která mne zachránila před druhým infarktem a podstatně mi prodloužila život.

Při slově lékař se mi automaticky vybaví náš hradecký rodinný lékař dr. Gaisler, který léčil nejen mé rodiče, ale i prarodiče a byl pro nás víc než obvodním lékařem. Dá se hovořit o rodinném příteli, který o každém ze svých pacientů věděl víc než kdokoliv jiný. Bydlel jen několik ulic od našeho bydliště a já ho jako kluk často a rád potkával. Vždy mne oslovil otázkou, jak se mi daří a co je u nás nového. Byl lékařem nejen těla, ale současně i duše.

Vzpomínky zaměřuji na kopidlenké lékaře, kterým se chceme v novém seriálu Kopidlenkých listů věnovat. Při svých prázdninových pobytech ve Mlýnci jsem je nikdy nepotřeboval, a tudíž jsem je ani osobně neznal. Ale patřili k postavám četných babiččiných vzpomínek a jejich večerních „černých hodin“. Z vyprávění jsem pochopil, co tehdy znamenal pro každého místní lékař. Zdaleka nebyl jen lékařem, ale současně také významným sousedem a často i přítelem či kamarádem. A někdy též

dobrym společníkem v místní hospodě. Lékař byl tehdy významná osobnost, kterou lidi ctíli a hodně mu důvěřovali.

Dovolím si zapochybovat, že by tyto lékaře někdy jen napadlo vyhrožovat při prosazování svých požadavků svým pacientům tím, že z města odejdou za lepším životem jinam. Dnes je jiná doba a i lékaři uvažují jinak než kdysi a chovají se trzně... Už to, že většina současných lékařů do Kopidlna dojíždí, z nich dělá spíše hosty než místní elitu. Snad právě proto, že mezi námi ti staří kdysi žili, měli bychom na ně zavzpomínat a připomenout jejich nezastupitelnou roli.

Věříme že právě vy, milí čtenáři, nám v návratech a putování za místními lékaři a vzpomínání pomůžete. Očekáváme, že společně připomenete osobnosti doktorů kdysi působících v Kopidlně a jeho okolí. A svůj pohled neomezujeme jenom na praktické doktory, ale vzpomeňme i zubařů a třeba i veterinářů, kteří někdy museli v naléhavých případech toho lidského doktora nahradit. Napište nám nebo nám zavolejte a my k vám rádi přijdeme vaše vzpomínky zaznamenat. (osu)

Kocourek v cirkuse, 6. část: Charlie opět v cirkuse

„Už to budou dva týdny,“ pomyslela si Monika, „a Charlie nikde.“ - „Co budeme dělat?“ zeptala se a obrátila svůj pohled na Tomáše. Tomáš si zamyšleně promnul bradu. „Měli bychom říci dětem, že už nemá cenu ho hledat. Musíme se smířit s tím, že se asi už nevrátí,“ řekl Monice. „Máš pravdu,“ přikývla souhlasně Monika a na tváři se jí objevila smutná vráska. „Já je přivedu,“ řekla a pomalu kráčela po schodech nahoru do ložnice. Přistoupila k ložnici Martiny a otevřela dveře. „Mohu dál?“ otázala se Monika Martinky. „Ovšem, že můžeš,“ řekla Martina. Seděla na posteli a volala všem kamarádkám, jestli nevědí něco o Charliem. „Co bys potřebovala, mami?“ - „Pojď, prosím tě, na okamžik do obývacího. Musíme vám s tatínkem něco říct.“ Martina otráveně zkroutila obličej. „Hmmm...“ zabručela, „a nemohlo by to počkat? Musím zavolat ještě pár kamarádům, taky si udělat úkoly a taky...“ Monika se trochu rozněvala: „Ne, mladá dámo. Pojď hezky se mnou.“ - „Tak dobrá,“ řekla Martina, ale moc se jí nechtělo. Zaklapla telefon a šla s Monikou dolů do obývacího pokoje.

Když byly obě děti i Monika s Tomášem v obývací, ujal se Tomáš řečnění: „Kubo a Martinko. Jsou to už dva týdny a my pořád o Charliem nic nevíme. Nemáme o něm od nikoho žádnou zprávu. Myslíme si s maminkou, že je čas přestat ho hledat.“ Tomášovi z toho vyhrkly do očí slzy. Martinka se rozplakala. „Ne, teď to nemůžeme vzdát. Holky ze školy říkaly, že podobné zvíře viděly ve zvěřinci v cirkuse.“ Všichni se podívali. „Jsi si jistá,

Martinko?“ zeptala se váhavým tónem Monika. „Mohly se třeba splést.“ Ale Martina trvala na svém: „Třeba ho holky neviděly, možná, že se spletly, ale mně něco říká, že tam opravdu Charlie je. A dá se to zjistit jen jediným způsobem.“ - „Prosím tě! A jakým?“ řekla Monika. „Půjdeme do cirkusu na představení a uvidí se,“ řekla Martina. Ale Monice se to nelíbilo. „Přijde mi to poněkud... poněkud přitažené za vlasy. Co myslíš, Tome?“ otázala se Monika Tomáše. „Myslím, že bychom měli jít do toho cirkusu. Bude to příjemné rozptýlení,“ řekl Tomáš. „Alespoň se Martina přesvědčí o tom, že Charlie v cirkuse opravdu není,“ zašeptal Tomáš Monice do ucha, aby ho Martina neslyšela. „Táta má pravdu, mami. Alespoň se nebudeme nudit. Já už samou nudou skoro okusuji pantofle.“ - „Haha,“ přidal se Jakub a snažil se trochu zavtipkovat. Monika si povzdychla: „Tak jo. Jdeme do cirkusu,“ řekla, ale moc si nebyla jistá tím, co dělá. „Hurááá. Jedeme do cirkusu,“ začaly děti hulákat na celé kolo. Potom se všichni sebrali a vyrazili do cirkusu.

Mezitím v cirkuse... „Pane řediteli, pane řediteli,“ volal Alfons po celém cirkuse. „Ježíši. Co se zase stalo?“ vykřikl Roznemajer, „to mě nemůžete nechat pár minut o samotě?“ bručel nevrle. „Pardón, pane řediteli, ale myslím, že byste to měl vědět. Něco není v pořádku s tím kocourem,“ vykoktal strachy ze sebe Alfons. „Co je s ním?“ řekl Roznemajer. „Už skoro dva týdny nechce žrát a ani nechce zkoušet žádné kousky a...“ blekotal

Alfons. „Cože!?“ vykřikl zlostně Roznemajer. „Už se to děje dva týdny, a vy mi to říkáte deset minut před vystoupením? A ven!“ zaječel Roznemajer a za Alfonsem zabouchl dveře. „Musím se jít podívat na toho kocoura, nebo tady ze všeho toho bláznovství zešedivím,“ pomyslel si Roznemajer a vydal se do zvěřince.

To už zatím došli k cirkusu Tomáš s rodinou. Došli k pokladně, kde seděla starší plnoštíhlá žena v červených šatech s kytičkami. Na nohou jí pukaly punčochy a vlasy měla smotané červenou stužkou. Tomáš přistoupil k okénku pokladny. Žena se na něj urážlivě podívala a vykřikla: „Co chcete?!“ - „Prosím bych čtyři lístky do první řady,“ řekl Tomáš. „Tady jsou,“ řekla pokladní, „dostanu čtyřicet korun.“ Tomáš vytáhl z kapsy peněženku a vyndal z ní čtyřicet korun českých. „Děkuji,“ řekl a rychle šel za ostatními do sálu, aby si to ta paní v pokladně nerozmyslela.

Představení začalo. Ředitel všechny přivítal a vyzval na pódium kouzelníka. V zákulisí se Roznemajer snažil probrat k životu Charlieho. Ale marně. Charlie se nehnul. „Vrrr,“ zuřil Roznemajer. „Teď toho mám právě dost. Jestli se okamžitě nezvedneš a nezačneš spolupracovat, předhodím tě jako zákusek svým krokodýlům. Chachachaaa.“ Jeho zlověstný smích se rozezněl do všech koutů cirkusového stanu. Charlie se podíval na Roznemajera a viděl, že tentokrát to myslí smrtelně vážně.

(pokračování příště)
Lucie Maxianová

Můj tatka, MUDr. Miroslav Boudyš

Sedám ke svému počítači, abych splnila slib a pokusila se napsat pár vět či odstavců o svém tatkově – panu doktorovi Miroslavu Boudyšovi. Zdá se mi nemožné napsat v jednom dokumentu vše, co bylo spojeno s jeho sice krátkým, ale doslova přeplněným životem. Osudu stále vyčítám, že mu povolil jen 55 let života, když to byl tak pracovitý a bezvadný člověk a vynikající lékař.

První moje vzpomínka je z období druhé světové války, kdy jsme spolu spravovali velké rámy polepené černým papírem – zatemnění. Malými čtverečky jsme zalepovali protřené místa. On mi vždy čtvereček namazal kličem a já jsem ho přilepila na ukázané místo. Pamatuji se, že mne pochválil. Byl velmi trpělivým otcem. Další vzpomínka je dost úděsná, protože jednou v noci se strhl v domě, kde jsme bydleli, velký rámus a divoké křiky v německé řeči, dupání po schodech, bouchání na dveře naší ložnice. Pro tatku si přišli Němci. To jsme se skutečně všichni báli. Ale dopadlo to dobře. Němci se opili, poprali a potřebovali lékaře na zažití řezných ran po poraněních rozbitými lahve.

Studentská léta s Fráňou Šrámkem

Ale abych začala od začátku. Tatka se narodil 26. února 1907 v Sobotce, kde byl jeho otec Josef Boudyš učitelem a později ředitelem Městských škol. Byl třetím dítětem svých rodičů. Měl o sedm let staršího bratra Josefa, s kterým vyrůstal. Sestru Růženu, která se narodila jen asi o tři roky dříve než on, nepoznal, neboť velmi brzy zemřela. Vyprávěl, jak mu maminka do tří let navlékala holčičí šaty, aby si tím připomínala ztracenou holčičku, a jak byl šťastný, když mu ostříhali kudrny a dostal kalhoty. V Sobotce navštěvoval obecnou školu a pokračoval studiem na gymnáziu v Mladé Boleslavi, kam denně dojížděl vlakem.

Po maturitě odjížděl studovat medicínu na Lékařské fakultě University Karlovy v Praze. Jako student byl členem spolku vysokoškolských studentů a o prázdninách zažíval mimořádná dobrodružství jako člen družiny básníka Fráni Šrámka, který trávil léto u své maminky v Sobotce a každým rokem měl pro studenty připravenou některou ze svých divadelních her. Tatka jako šikovný a pěkný mladý muž si zahrál i hlavní role. Ve hře Léto hrál Jana, v Měsíci nad řekou Vilíka. Fráňu Šrámka měl moc rád a ve válce ho také hojně podporoval. (Jednou jsem na krabici namalovala obrázek a do týdne mi „strejda Šrámek“ poslal jako poděkování krátkou básničku.)

Začátky v Kopidlně

Po promoci na fakultě nastoupil do ne-

mocnice v Semilech a po krátké době přesídlil do nemocnice v Jičíně, kde pracoval jako sekundář na chirurgii. Asi v roce 1938 se uvolnilo místo praktického obvodního lékaře v Kopidlně po panu doktorovi Moranovi, který dostal obvod v Jičíně, a tatka si začal budovat svou pozici obvodního lékaře.

Svoji ordinaci si zařídil na náměstí v domě

V „honebním kostýmu“ u vrat staré ordinace s dcerou Milenou a psem Ajaxem v roce 1953.

paní Slíkové vedle Spořitelny. Jeho praxe byla velmi rozsáhlá. Byl velmi šikovný a dobrotivý, lidé ho měli rádi a on jim s velkou osobní zodpovědností pomáhal. Léčil všechny neduhy, dovedl vytrhnout bolavé zuby, narovnat vykloubené rameno, zažít různá rezná i tržná poranění, a vyčistit hnisající rány, kterých v té době bez antibiotik nebylo málo. Pamatuji se, jak zachránil holčičku, která se dusila při onemocnění záškrtem. Prostě jí opatrně odsál dusivé hleny z uzavřeného hrtanu skleněnou rourkou. To už jsem byla větší, takže si historku a jeho starost o holčičku dobře pamatuji. Ke svým pacientům měl velmi dobrý, ba mohu říci přátelský vztah a jejich zdraví bylo vždycky na prvním místě. Léčil všude, kam přišel. Lidé se na něho obraceli při setkání kdekoli.

Neléčil jen neduhy těla. Mnohdy se na něho obracely mladé ženy o radu, zda si mají vzít hochu, kterého mají rády, ale neznají jeho rodinu. Takže léčil mnohdy i duše. Měl rád všechny babičky a ony milovaly jeho. Zvláště na jaře, když se začala jednotit a posléze okopávat řepa, chodily k němu pro „flastr“ na bolavá záda. Vždy s tím počítal a

měl pro ně velké pochopení. Nebyly vzácné situace, kdy pozdě večer, příp. v noci vstával k úrazům, k porodům, a vlastně někdy ani nespál, když se práce protáhla. Velmi dobře se pamatuji na situace, kdy večer někdo zvonil a hlásil, že jeho žena začala родit, jestli by k nim zašel, případně i přijel někam na vesnici. To bylo zcela samozřejmé, že se hned začal připravovat k odjezdu. Nastávajícího otce jen požádal, aby ještě dojel za paní Popelkovou – „bábo“, tu aby k rodičce vzal nejdříve, on že za chvíli přijede taky. My holky, já se sestrou Milenou, jsme si vždy přály, aby se narodila holčička. Někdy se nám přání i vyplnilo.

S roentgenem jako první

Ke své práci v ordinaci si hned v začátku svého působení zakoupil roentgen, který měl jako první lékař v Kopidlně. Hodně mu pomáhal k určování diagnóz nemocí vnitřních a po různých úrazech při práci na pile, v cihelně, v cukrovaru, a hlavně v zemědělství – nejvíce při práci ve stájích a chlévech se zvířaty, která dost často kopla nebo šlápla, kam neměla. Tatka mě taky musel těmi zvláštními paprsky prosvítit, když jsem si odpoledne na Nový rok 1949 při bruslení na Zámečku zlomila ruku, takže jsem na vlastní oči hned viděla, jak ty dvě kostičky nad zápěstím jsou pěkně nakřivo, a proč to tedy tak bolí. To jsme museli odejet do nemocnice v Jičíně, kam ve sváteční den přišel i pan primář Steinmann a osobně mi ruku v narkóze narovnal.

Po několika dalších letech bylo v Kopidlně vybudováno Zdravotní středisko ve větších prostorách bývalé Občanské záložny na rohu náměstí nad cukrárnou pana Kořínka. Tam se celá ordinace přestěhovala a OÚNZ instaloval nové a modernější zařízení, takže starý roentgen tatka věnoval kopidlenké škole pro názornou výuku fyziky.

Nové možnosti v nové ordinaci

V té době došlo i k dalším převratným změnám. Ordinace byla ve větších prostorách, tatkově pomáhala s evidencí pacientů a s drobnými zdravotnickými úkony sestra. Pamatuji se na Lidku, a pak hlavně na Andulku Špíglou. V části prostor bylo místo i pro rehabilitaci a elektroléčbu, kterou si pacienti velmi chválili, a tatka byl velmi spokojen, že pomáhá. Vzpomínám, že v té době řešil organizaci příchodů pacientů do ordinace, k sestře a na rehabilitaci, protože čekárna byla jen jedna a sestra si tam musela pro každého dalšího pacienta dojet. Tady ale zapracoval tatkův koníček – vyrobil takové semaforey v dřevěných krabičkách s různými barvami

pokračování ze strany 17

světýlek, která určovala, zda má pacient přijít k sestře, nebo na rehabilitaci, a u sestry bylo zase světýlko, aby se další pacient připravil k panu doktorovi. Bylo to dobře vykoumané a propojené, takže když přijeli páni doktoři z Jičína na „vizitu“, byli tímto vynálezem úplně nadšeni a sami si prý chodili zkoušet různé možnosti světelné signalizace.

Samozřejmě, že těžší případy, které nebylo možno léčit doma, tatka odesílal do nemocnice v Jičíně, ale ani pak o pacienty nepřestal pečovat; do nemocnice telefonoval a měl o ně starost. Z každého uzdravení se radoval a bylo mu líto všech, kteří pro vysoké stáří nebo po velmi těžké nemoci či úrazu zemřeli.

Za pacienty autem i na saních

Během války a ještě dlouho po ní jezdil na návštěvy k pacientům do vesnic spadajících do jeho obvodu vlastním autem – stříbrnou Tatro 57 B. Kde se Tatra objevila, vesnice věděla, že v tom domě někdo stůně. Ovšem stalo se, že v zimě byly zaváté cesty nebo tak rozmoklé, že se autem nedalo projet. Zimy v té době byly mnohem chladnější, a hlavně padalo více sněhu. Několikrát se stalo, že se tatka vydal na cestu a, i když vozil pro nejhorší případy lopatu na proházení cesty, přece jen na místo určení nedojel. To si potom pro něho lidé museli přijet saněmi s koňmi nebo nějakým jiným povozem. Tatka se navlékl do kožichu, vzal si kufřík se zdravotnickými potřebami, příp. tašku s potřebnými věcmi k porodu a odejel za pacientem. V posledních letech už měl k dispozici takovou starou sanitku, kterou řídil pan Ledabyl. To byly roky výborné spolupráce, neboť oba pánové si dobře rozuměli.

V době svého působení v Kopidlně též vzdělával obyvatelstvo přednáškami na různá medicínská témata a tak se snažil předcházet nemocem, příp. jejich horšímu průběhu. Měl velkou radost, když sál tehdejší Hospodářské záložny (nyní městského úřadu) byl naplněn a lidé se o dané téma zajímali. Věnoval se kontrolám hygieny ve školách a pravidelně docházel na kontroly do cukrovary.

Lékař mimo pracovní dobu

Někdy, třeba i ve chvílích oddechu, když byl se svými „dědky“ (pan řídící Brožek, zahradník pan Khun, pan Vavřina – obchodník s textilem, řezník pan Špihl a možná i jiní pánové) na Radnici na mariáši a na pivku, mu někdo přišel ke stolu cosi pošeptat do ucha, on položil karty a pouze řekl, aby na něho s další hrou počkali. Pak odešel do ordinace zařídit potřebné a zase se vrátil. Někdy to bylo na delší dobu, případně musel za pacientem někam dojet, a to potom o mariáš ten večer přišel. Když na to vzpomínám, tak si podobnou situaci nedovedu v dnešní době

ani představit.

Večer, když byl doma a neměl žádné povinnosti, obvykle četl. Já jsem se něco učila, on seděl se mnou v pokoji v křesle a někdy tak kolem deváté řekl: „Tak už toho nech a jdeme spát.“ Odešel a já to taky sklapla, protože ráno při cestě vlakem do Jičína se dalo ještě všelicos dohnat. Někdy jsem se ovšem spíše spolehla na magickou schopnost kousku provazu z oběšenice, který jsem stále nosila v penálu – pro štěstí. Tatka měl v ordinaci za skříní celou sbírku těchto provazů.

Šikovné ruce domácího kutila

Některé večery ale trávil „kutněním“. On velmi rád pracoval s pilníky, kladivem a vr-

V květnu 1962, jen několik dnů před svou smrtí, zaslal dr. Boudyš za fotografem Vlčkem a požádal ho o několik snímků na svou Exactu. Pak obrázky vyvolal, dokonce udělal zvětšeniny. Zřejmě tužil...

tačkou. Nástroje pro drobné domácí opravy měl v kuchyni v zásuvce stolu, a tak s prací obvykle překážel, i když pracoval na velmi užitečných věcech. Uměl zaletovat hrnce, spravit elektrický vařič či zásuvku. Vyrobil mi z měděného drátu krásnou klikatou čelenku do vlasů nebo sponu k širokému pásku – byly velmi moderní, ale v obchodech se nesehnaly. Opravil vázání na lyžích, vyrobil stropní světlo se zářivkou apod. Když byl problém složitější, tak se chodil poradit k odborníkům, jak na to. Třeba u pana Řeháčka v autodílně strávil nejednu hodinu. Mnohdy jsme ho viděly z okna jít od mlékárny ulicí T. Svobody k obědu, ale domů dorazil až za hodinu, protože se jen tak stavil.

Několikrát jsem to zažila s ním. On vešel do dílny, zeptal se, na čem pracuji, zda je babička některého z mechaniků „už lepší“, pak se podíval, jak se rozebírá třeba převodovka auta, vlastně se to skoro naučil, a pak se zase rozloučil a odešel. Taký u sedláře pana Průchy mnohdy rád sledoval, jak se šijí postroje koním. On totiž ve svém mládí strašně rád jezdil s koňmi u svého dědečka na Vini-

ci u Městce Králové, kde obvykle trávil část prázdnin. Dokonce v Sobotce mi vyprávěl náš soused, že když tatka jako student přijel za rodiči domů, tak k nim velmi brzy zašel a měl radost, když mohl někam s koňmi vyjet. A takto bych mohla vzpomínat dál a dál.

Chodil k panu Hlouškoví na radu s letováním, rád se díval u pana Stýbla ve dvoře za ordinací, jak se vyrábějí a pak vysmoloujou sudy, ba dokonce si sám vypiloval takové očko na noži hoblíku a chodil si do dílny sám vyrábět špejle, když na trhu nebyly a on je nutně v ordinaci potřeboval. Se dřevem pracoval obzvláště rád. Jenže v tomto případě byl dost omezován naší mamkou, neboť piliny v kuchyni, to nebylo to, co by vítala. Takže tatka se docela těšil na penzi. Měl vyjednáno s panem Klabanem vyrobení malého ponku. Jeho umístěním ve dřevníku na dvoře by pak piliny nemohly nikomu vadit. Toho se, bohužel, nedožil.

Hudba a divadlo

Velkou a dá se říci že celoživotní zálibou mu byla hudba. Od mládí hrál na violoncello a doma si mnohdy sedl a muzicíroval. Nejvíce ovšem v dobách slávy kopidlenského divadelnictví pod taktovkou pana Drnce. To jsme si všichni zpívali melodie z Blodkovy opery „V studni“ a ze Smetanovy „Hubičky“. Potom ty rozverně operety! Ale to už všichni víte, protože o tomto období napsala krásně Naďa Formanová, tedy vlastně Vaníčková. Tatka opery znal. Vždy, když na Nový rok, nebo v jiný slavný den, dávali v rádiu nějakou operu, sedl si s operním klavírním výtalem do pokoje a pečlivě sledoval muziku i text. To byla doba, kdy jsme ho nesměly – tedy já a sestra Milena – rušit. Ještě musím podotknout, že hraní s panem Drncem nebylo v Kopidlně první. Už se moc dobře nepamatuji na podrobnosti, ani přesně na roky, ale byla jsem docela malá, snad byla ještě válka a tatka chodil hrát vždy v neděli dopoledne do sálu v 1. patře Radnice na jakési dopolední matiné. Tam ale nehrál na violoncello, ale na přání pana kapelníka Karla Chvalovského se naučil hrát na fagot, který si v té době taky koupil. Fagotové vytrubování jsem měla moc ráda. Ještě mám uschovány tři frkačky, tedy strojky, které si tatka nechal na památku, když fagot v „padesátých“ letech prodal.

V mysliveckém

Dalším jeho velkým koníčkem a taky zálibou byla myslivost. Od prvních let, kdy byl v Kopidlně, se stal členem družiny pana hraběte a v myslivosti pokračoval i v dalších letech. Měl rád přírodu a rád chodil na hony. Měl rád i společnost všech těch mužských, jejich vyprávění. Znal život na vesnici, a tak se mohl zapojovat do diskuzí o problémech, které se v té době řešily. Aktivně se zúčastňoval i všech brigád spolku, třeba např. spolu

pokračování na straně 19

pokračování ze strany 18

s jinými pány myslivci stavěl v Pernách seník na zásobu krmiva pro zvěř (tam jsem taky byla pomáhat). Jednou jsme zase byli někde na poli okopávat krmmou řepu. Pamatuji se, že bylo děsné vedro a kousek dál ve vysoké mezi byla kameny obložená přírodní studánka, ke které jsme se chodili napít. Taťka rád chodil brzy ráno „na čekanou“ na posed do Peren, ale mnohdy se stalo, že srnec, kterého měl odstřelit, nepřišel nebo přišel s laní, a to potom na střelení nebylo ani pomyslení.

většinou lidé z vesnic volali, že k nim přišel za fenou, nebo byl tak ulítaný, že se nechal chytit. Pro jistotu měl na obojku mimo svou pejskařskou známku i známku s nápisem „Pes Dr. Boudyše, Kopidlno, tel. 32“. Potom to znamenalo dojet pro něho autem, případně já jsem pro něho několikrát jela na kole. Další jeho zvláštností bylo, že se bál vody. Jen jednou ho taťka vzal do loďky při lovu kachen. Od té doby se ostatní pánové posmívali, že „pan doktor střelil kachnu a Ajax ho pro ni poslal“. Při podzimních honech však byl vynikající stavěč i přinašeč, čímž si reputaci napravoval. Moc jsme ho milovali a byl to krásný pes.

hradničení. U Slivků na zahradě za stodolou jsme měli jeden dlouhý záhonek na zeleninu a taťka měl ještě kus jiného záhonu na rajčata. Měl je moc rád a tehdy se ještě rajčata v obchodech moc neprodávala, jenom u zahradníka. Takže taťka se hlavně staral o ta rajčata. Na druhém záhonu rostly ředkvičky, kedlubny a hlávkový salát. To byla oblíbená zelenina naší rodiny. Na zahradu jsme v létě chodili všichni jako na svoji a lehce jsme se z ní dostali k rybníku, kde jsme si užívali plavání. S taťkou jsem ráda plavala až hodně dozadu, jak to jen rostliny pod vodou dovolily. Loni na podzim, když jsem byla v Kopidl-

Na balkóně zdravotního střediska v Kopidlně se sestřičkou Andulkou Špíglovou, někdy v roce 1960.

Já jsem měla ráda jarní procházky do obory za zámecký park. Taťka měl od pana hajného dovoleno chodit do obory na houby a někdy v neděli jsme tam chodili na procházku. Bylo to vždy spojeno s velkým napětím nás dětí, protože na palouk za rybníkem se chodilo procházet a pást stádo daňků. Ještě dnes vidím před očima tu nádheru. To jsme ale musely být hodně moc hodné, aby se taková procházka mohla uskutečnit.

Trampoty se psem

Zvláštní kapitolu v zálibách taťky zaujímá vzpomínka na našeho psa, irského setra Ajaxe. V Sobotce měl soused chovnou stanici a my holky jsme taťku ukručely, abychom si jednoho pejska mohly vybrat. Stalo se, ale byl problém, kde v Kopidlně bude pes žít, když u Hlavatých, kde jsme bydleli, to nešlo, neboť tam byl jiný pes. Tak Ajax žil na dvoře u Slivků a my ho chodily navštěvovat a braly jsme ho na procházky. Později, když jsme se přestěhovali ke Goldovým, byl s námi. Chodil taky do školy pro lovecké pejsky k panu Lojzíčkoví Vohnoutovi. Nějak mu ale ta škola nevoněla, takže taťka s Ajaxem zažil hodně veselých, trapných i neradostných příhod. Ajax chtěl stále běhat volně, ale jak se pustil, tak utekl. Když se vylítal, tak někdy přišel, ale

Za fotoaparátem

Taťka rád fotografoval. Nejdříve svým starým Rolleiflexem, ale někdy v době, kdy jsem chodila do tanečních, tedy kolem roku 1954, si koupil novou Exactu Varex. Stejný fotoaparát měl i pan Josef Komárek – pokrývač a s ním a s panem Špinou z Libáně taťka špekuloval o barvách papíru, o vývojkách a ustalovačích i o osvětlení v pokoji. Vyrobil si stojací lampy a to tedy bylo pro něho i pro nás úžasné období. Nosily jsme na plesy krásné dlouhé šaty a vůbec všechny večírky v Kopidlně i v Jičíně byly tehdy spojeny s nádhrou. Taťka si s námi taky rád zatančil. Myslím, že mu to s námi slušelo. Ovšem před každou takovou akcí jsme se musely včas ustrojit, načesat a začalo focení ze všech stran, s úsměvem i bez. To ale není všechno. My šly na ples a taťka do temné komory, tam film vyvolal, nechal usušit a v neděli dopoledne už vyrobil fotky. Někdy se mi do focení moc nechtělo, ale teď jsem ráda, protože je to velká vzpomínka na tu krásnou dobu. Myslím, že teď si to ty dívky tak neužijí, když to všechno tancování je jen poskakování a rámus. No, teď jsem tomu nasadila „korunu“!

Vzrostlý smrk vzpomínkou

Tak ještě malá vzpomínka na taťkovo za-

ně na „Kvítku“, dívala jsem se zvědavě do zahrady z hráze rybníka. Je už docela jiná. Snad jediné, co jsem z dálky poznala, je nádherný smrk, který jsem tam zasadila na jaře v roce 1954, kdy jsem si sazeničku přivezla z Krkonoš ze školní brigády na sázení stromků. Paní Slivková mi sice několikrát připomínala, abych si ho uřízla na Vánoce, ale bylo mi ho líto, takže tam roste dál a je nádherný.

Koncem padesátých let si taťka udělal takovou klukovskou radost. Koupil si motorku ČZetu 175. Jezdil na ní hlavně do Sobotky za svým bratrem. Cesta autem byla dle něho neekonomická pro jednu osobu, ale myslím, že hlavně z jízdy na motorce měl větší radost. Párkrát jsem se s ním také svezla. Většinou do lesa na petrklíče nebo na konvalinky. Někdy na houby. Vzpomínám si vždy, když konvalinky kvetou, jak jsme na nich spolu byli na Ledkovách v lese. Bylo tam krásně, všude vykukovala něžná voňavá kvítka. Zdalipak tam ještě rostou? Pak jsem odejela do Prahy a za dva dny taťku postihla ta nešťastná mozková příhoda, která po týdnu trápení ukončila jeho život 28. května 1962.

V Praze dne 7. dubna 2011 vzpomínala
Eva Hrdličková, roz. Boudyšová
(mezititulky KL)

Recepty

Dobroty s jablky

Milí čtenáři, jablko doprovází člověka od počátku historie. Utržení jablka ze stromu poznání bylo dokonce prvotním hříchem lidského pokolení (šlo však zřejmě o jablko granátové). Napodobenina jablka se stala součástí symbolů královské moci, zlaté jablko bylo předmětem známého sváru a stálo na prvním počátku událostí, které vedly k pozdějšímu pádu Tróje v řecké mytologii.

Jablka jsou důležitou součástí našeho jídelníčku. Vyrábí se z nich mošty a džusy, džemy, kompoty, čaje, aroma do jiných jídel. Mají nezastupitelné místo ve výživě – obsahují celou řadu látek prospěšných organismu, zvyšují imunitu, mají vliv na odolnost vůči stresu. Pro všechny tyto účinky se v populární literatuře a časopisech často opakuje doporučení konzumovat nejméně jedno jablko denně. Zajímavé je, že aromatické látky z jablek, pokud je v organismu nezničíme jinými látkami v potravě, prostupují tělem a uvolňují se např. skrze vlasy ven, pravidelní konzumenti jablek tak doslova voní po jablíčkách.

Jablka obsahují vitamin C a řadu antioxidantů, které chrání DNA v lidských buňkách a snižují tak riziko vzniku rakoviny, podobně jako množství vlákniny. Jiné látky chrání mozek před Parkinsonovou a Alzheimerovou chorobou. Mimo to také snižují krevní tlak a hladinu cholesterolu a krevních tuků, posilují imunitní systém, srdce a krevní oběh, stabilizují hladinu cukru v krvi, čistí střeva a posilují dásně.

Evina jablka

2 jablka, 25 g rozinek, 25 g loupných mandlí, 1 polévková lžice rybízového džemu, becherovka, máslo

Jablka rozpůlíme, opatrně vykrojíme jádřince a do prostoru po nich dáme kousíček másla. Pak promícháme předem namočené okapané rozinky s džemem a pokrájenými mandlemi, směs navršíme na máslo, jablka vložíme na plech a v lehce předehřáté troubě je zvolna upečeme. Před podáváním každou porci ochutíme troškou becherovky.

Kachna pečená s jablky

2 kg kachny, 600 g jablek, 30 g cukru, 50 g rozinek, sůl, 50 g másla, 100 ml bílého vína

Dobře vypranou kachnu osolíme, dáme péci, jablka oloupeme, jádřince odstraníme. Nakrájená jablka dáme dusit na zkaramelizovaný cukr s máslem, po opečení zastříkneme bílým vínem. Udušená jablka

dáme na porci vykostěné kachny. Šťávu z jablek vyvaříme do husta, přidáme rozinky a přelijeme jí jablka. Vhodnou přílohou je rýže s příchutí kari koření.

Korytnická jablka

4 vejce, 120 g pískového cukru, 120 g polohrubé m., citrónová kůra, 5 jablíček, zavařenina, tuk a hr. mouka na pekáček

Žloutky třeme s cukrem a nastrouhanou citrónovou kůrou asi 20 minut. Přidáme mouku a tuhý sníh z bílků. Oloupeme jablka, rozpůlíme a zbavíme jádřince. Do vniklého důlku dáme trochu zavařeniny. Do vymaštěného a vysypaného pekáčku vlijeme těsto, do něj klademe jablka řeznou plochou nahoru a ve středě vyhřáté troubě upečeme dorůžova. Upečené pocukrujeme a krájíme tak, aby v každé porci byla celá půlka jablka

Lívanečky s jablky

1/2 l mléka, 3 lžice bílého vína, lžička cukru, špetka soli, 250 g polohrubé mouky, 3 vejce, 3-4 jablka, olej na smažení, skořicový cukr, šlehačka

Jablka oloupeme, zbavíme jádřinců a nakrájíme na drobné kostičky. Ze všech přísad uděláme těstíčko, do kterého nakonec vmícháme jablka. Na horkém oleji opečeme po obou stranách lívanečky, které pocukrujeme skořicovým cukrem a ozdobíme růžičkou šlehačky.

Kuřecí řízky s jablky na víně

4 kuřecí řízky, sůl, chilli koření, 1 vejce, strouhanka, olej, 4 jablka, šťáva z 1/2 citrónu, lžice másla, 2 dl bílého vína

Omyté a osušené řízky naklepeme, osolíme, okořeníme a opečeme po obou stranách na oleji dozlatova. Jablka oloupeme, zbavíme jádřinců, nakrájíme na kolečka, zakapeme citrónovou šťávou a na rozpouštěném másle je zlehka podusíme s přidáním vína. Na talíře dáme řízky a na ně navršíme podušená jablka. Podáváme s vařeným bramborem nebo rýží. (JaN)

Výstava v Kopidlne: Greenway Mrlina

Výstava Greenway Mrlina – vestibul MÚ Kopidlno, září–říjen 2011

Derniéra a komentovaná prohlídka ve čtvrtek 3. 11. 2011 ve 12.00 hodin

Občanské sdružení Labská stezka a město Kopidlno pořádají ve vstupních prostorách v přízemí a v 1. patře městského úřadu výstavu o historii, současnosti a budoucnosti projektu cyklostezky Greenway Mrlina. Navrhovaná stezka propojí: Nymburk, Křinec, Rožďalovice, Kopidlno a Jičín a spojí tím také kraje Středočeský a Hradecký. Vystaveno je asi 20 panelů.

Úvodní výstavní panely jsou věnovány historii mlynářství a původním mlýnům na Mrlině (archiv Polabského muzea), z nichž mnohé už neexistují a nejznámější je dnes Bučický mlýn nedaleko Rožďalovic.

Vystaveny jsou také staré mapy zobrazující původní meandry řek Mrliny a Labe, a také námět Ing. arch. Jana Rittera vize stezky Jakuba Krčína podle Sánského kanálu.

Sánský kanál je napájen z řeky Cidliny nad jezem Badra nedaleko Dobšic a vlévá se do Mrliny pod Budiměřicemi. Stezka podél Sánského kanálu by umožnila okruh: Greenway Mrlina – Sánský kanál – Greenway Cidlina – Labská o délce 55 km, který by odlehčil přetížené Labské stezce. Jsou naznačeny zejména varianty vedení tras mezi Nymburkem a Kopidlnem. Trasa z Kopidlna do Jičína vychází z vedení současné cyklotrasy KČT č. 14. Zde by bylo vhodné s pomocí institucí a místních „znalců“ zkusit najít přímější vedení trasy.

Vstup na výstavu Greenway Mrlina je volný. Prohlídka s komentářem autora výstavy arch. Jana Rittera proběhne ve čtvrtek 3. listopadu ve 12.00 a následovat bude kulatý stůl se zúčastněnými obcemi a městy.

Výstava je doplněna obrázky žáků Základní umělecké školy v Nymburce a fotografiemi Lubomíra Vaňky ze Stanice pro handicapované živočichy v Pátku u Poděbrad.

Návštěvníci na výstavě uvidí také stav pramene Mrliny v obci Příchvoj u Markvartic v roce 2010. Letošním roce proběhla úprava okolí pramene Mrliny a na počest této události bude k prameni Mrliny uspořádána cyklojízda, ve středu 28. 9. Detaily na www.labskastezka.cz.

Vystaveno je také mnoho fotografií z akcí pořádaných na Greenway Mrlina v posledních letech:

- Putování s Eliškou Přemyslovnou 2010
- Odemykání Mrliny 2010 a 2011
- Korunovace Elišky Přemyslovny a Jana Lucemburského 2011
- Dětský den na Greenway Mrlina 2010 s plavbou z farmy Havransko do Nymburka
- Dětský den 2011 s divadelní pohádkou pod širým nebem v Rožďalovicích a s vypuštěním uzdravené poštolky na svobodu

Pořadatelé děkují za spolupráci při uvedených akcích partnerům a příznivcům Labské stezky.

Příští akce na Labské stezce od pramene: Tour de Labe 17.-25. září 2011 (www.tourdelabe.cz). Na říjen připravujeme zamykání Mrliny u příležitosti vypuštění Bučického rybníka. Sledujte www.gwmrlina.cz.

Sportovní rybolov v Kopidlně

Od roku 1995 zajišťuje Místní organizace Českého rybářského svazu Kopidlna pro občany z Kopidlna a blízkého okolí vyžití ve sportovním rybolovu na řece Mršině v úseku od železniční zastávky Mlýnec až po sádky v Bartoušově a na vodních nádržích Velký Šutrák, Obora, Labouň a Běchary. V letošním roce provádí lov ryb na udici 74 členů organizace, z toho 21 dětí.

Děti do 15 let věku mají možnost navštěvovat rybářský kroužek místní organizace. V současné době tento kroužek navštěvuje 25 dětí.

Místní organizace každoročně pořádá rybářské soutěže v chytání ryb na udici pro dospělé a děti. V květnu letošního roku byly pořádány na rybníku Velký Šutrák na Kamensku dvě soutěže, jedna soutěž pro dospělé a jedna soutěž pro děti. Těchto soutěží se zúčastnilo 26 dospělých osob a 24 dětí. V červenci se uskutečnila další rybářská soutěž pro děti na rybníku v Běcharech. Této soutěže se zúčastnilo 21 dětí. Soutěžícím bylo poskytnuto občerstvení a hodnotné ceny.

Na částečnou úhradu výdajů spojených s realizací rybářských soutěží byla místní organizaci poskytnuta dotace od města Kopidlna v částce 5000 Kč.

*Ing. Rostislav Vodák,
předseda ČRS MO Kopidlna*

Houbařský fejeton

Jednou z čistých radostí, možná spíše posedlostí mého života je houbaření. Jakmile se začnou zkracovat letní dny a po ránu stoupá z lesů pára, nic mě doma neudrží a vyrážím do lesa. Zprvu – dokud ještě nevím jistě, jestli rostou – nechávám doma košík a беру do kapsy plátěnou tašku – to bych mohla předstírat, že jsem byla jen na procházce, kdybych se vracela s prázdnou. Nic není pro zavileho houbaře větší potupou než prázdný košík!

Dychtivě se nořím do křovisek a podrostu, abych se pak, obalená pavučinami a úlomky větviček a poštipaná od komárů a jiné lesní havěti, vynořila s větším či menším úlovkem. A když někde v lese ucítím neomylnou vůni hub, jsem pak schopná chodit v kruzích a čenichat jako lovecký pes, dokud zdroj té svůdné vůně neodhadlím. Radost, kterou zažívám při objevení plodného „místečka“, na kterém se lesknou desítky hnědých hlaviček, se mi připomíná k nadšení zlatokopa, který právě našel zlatou žílu.

Když rostou, jsem připravena jít na houby v kteroukoli denní dobu (tedy pokud je světo). Kolikrát přijedu z noční směny, dám si kávu, převléknu se do „houbařského“ a celé dopoledne šmejdím po lese, dokud mi houby nezačnou padat z košíku. Můj manžel by vám mohl potvrdit, že dostat mě z lesa, dokud mám ještě v koši místo, je mnohdy těžší než odtrhnout malé dítě od kolotoče.

Čím pestřejší je směs v košíku, tím jsem spokojenější. Když jsem byla na houbách s kolegyněmi, často se ozýval pokřik: „Tady roste nějaká prašivka, zavolejte Jarču!“ A já většinu těch „prašivek“ sebrala, protože nechat v lese čirůvky, holubinky (zvláště ty mandlové), lišky, lakovky, růžovky nebo nedej bože kotrče by byl přímo hřích. Kolegyně pak druhý den v práci s napětím očekávaly, kdy se po jasné otravě zhroutím v křečích. Já se ale nebojím, houby mě od dětství učila znát a sbírat moje maminka, po které jsem svou posedlost podědila a dál předala svým dětem.

Jediné, z čeho mám v lese strach, jsou divoká prasata. Vraždicí maniáci, jedovatí hadi a zdivočelí psi mě kupodivu nechávají chladnou, ale představa, že narazím na divočáka, mě naplňuje panickou hrůzou. Když při své houbařské pouti potkám čerstvě obrytý pařez, snažím se změnit směr, a když přitom zaslechnu podezřelý zvuk v křoví, dávám se zcela nepokrytě na rychlý ústup. Nedokážu si totiž představit, jak bych se ztuhlá děsem škrábala na strom, a tvrzení, že divočák špatně vidí a stačí před ním rychle uskočit za strom, moc nevěřím.

Ani prasata mě ale od návštěvy lesa neodradí – takže teď mě prosím omluvte – jdu totiž na houby!

Jarmila Nováková

Mladí včelaři měřili své schopnosti v Rakousku

Soutěž Zlatá včela má dlouhou tradici. Předseda komise pro práci s mládeží Českého svazu včelařů Dr. Václav Švamberský uvádí, že první soutěž pro mládež pod tímto názvem se konala před více než 40 lety. Letošní ročník proběhl pro naše mladé včelaře velmi úspěšně. Od oblastního kola v Běcharech (vítěz náš Jaroslav Vích) přes národní kolo v Nasavrkách (vyhrála Veronika Šebková z Dubence a Jaroslav Vích skončil za ní těsně na 2. místě) po mezinárodní kolo v rakouském Warthu.

Mezi 16 zúčastněnými zeměmi dosáhla česká výprava na tomto setkání významného úspěchu, když obsadila druhé místo v soutěži zemí a díky Veronice Šebkové třetí místo v soutěži jednotlivců. Tento výsledek je pro nás velmi potěšující. Naši nejmladší včelaři vzorně reprezentovali české včelařství i kulturu České republiky, což ocenili účastníci a zároveň vyzvedli jejich připravenost, na níž měl velký podíl pan PaedDr. Ivan Bělohlávek, vedoucí výpravy.

Toto o soutěži napsala úspěšná účastnice Veronika Šebková:

Byla tam spousta cizinců a šlo o významnou reprezentaci českého včelařství, což se očekávalo hlavně od nás – soutěžících. Museli jsme se hodně připravovat nejen na včelařskou odbornost, ale také na prezentaci našeho státu. Náročné to bylo i pro pana Bělohlávku, protože musel zařizovat mnoho záležitostí spojených s naším odjezdem do Rakouska a s pobytem tam. Za to si určitě zaslouží velký dík, protože odvedl velký kus práce.

A ještě slova našeho Jardy Vícha:

Naše družstvo bylo úžasné. Byla v něm skvělá atmosféra a opravdu jsem si to všechno naplno užíval. S holkama to bylo super a pan Bělohlávek je suprový člověk.

Nejlepší mladí včelaři v republice v roce 2011: zleva Veronika Šebková (Dubenec), Jaroslav Vích (Bukvice/Kopidlno), Ondřej Vrzal (Třebíč), Eva Tetenková (Týn n. Vltavou) a Jiřina Viklická (Mikulovice u Znojma).

A nakonec ještě jednou Veronika, tentokrát o Jardovi:

V družstvu jsme si výborně rozuměli a snad ani jednou jsme se nepohádali :-)). Teda akorát při trénování polky, kterou jsme měli tancovat při naší prezentaci země, to jsme se někdy trochu neshodli ve vedení :-)). Jaroslav byl takový náš týmový překladatel, protože měl z nás nejlepší angličtinu a nejlépe se domluvil. A jako jediný kluk v týmu byl takový náš nevolený kapitán, který mnohokrát o všem rozhodoval. Taký měl důležitou roli při prezentaci našeho týmu, kdy se musel obléct do hanáckého kroje a zatancovat polku. To od něj byla docela velká odvaha :-)). A jak to v Rakousku dopadlo s včelařskou

soutěží? Podle očekávání zvítězili domácí Rakušané. Ale hned za nimi skončila naše trojice ve složení Šebková, Vích, Viklická. Těsně za námi skončili Italové. V jednotlivcích byla Veronika třetí, všichni tři naši mladí reprezentanti se vešli do první dvanáctky všech účastníků.

Jaroslav Vích, student Lepařova gymnázia v Jičíně a po tři roky člen našeho včelařského kroužku v Kopidlně, zažil letos „pohádkový rok“. Kam přijel, tam uspěl a přesvědčil o svých odborných, ale i lidských vlastnostech. Za vzornou reprezentaci včelařství a naší práce kroužku v Kopidlně mu všichni děkujeme.

Oldřich Suchoradský

Veronika Šebková z Dubence je v současnosti největší osobností mezi mladými včelaři. Na snímku řeší „botaniku“ v oblastním kole soutěže v Běcharech v dubnu 2011.

Jaroslav Vícha představuje přítel Vlastimil Dlab na Okresním včelařském dni v Židovicích v červnu 2011.

Jaroslav Vích o svém včelaření a zážitcích na vrcholných soutěžích vyprávěl při besedě se žáky 4. a 5. ročníku ZŠ v Kopidlně, v samém závěru školního roku.

Ve Pševsi soutěžilo sedm desítek dětí

Dětský den aneb hezké ukončení prázdnin a třetí sousedské posezení se ve Pševsi uskutečnilo v sobotu 20. srpna 2011.

Uvedenou akci podpořili tito sponzoři:

AUTOOPRAVNA Vacek Pševes
ALBIXON Kořínek Pševes
BERNARD truhlářství Pševes
BENKO, s. r. o., Kopidlno
BENZINA Jiří Cardal
E X E Bouša Pševes
GRUSSMAN potraviny Pševes
MAGNA Libáň
PAKAN Pševes
SLAVÍK soukr. zeměděl. Drahoraz
Město Kopidlno
WEGA Vršce
Zemědělské družstvo Bystřice
ZELENINA Křiváčková Kopidlno
Všem děkujeme.

Poděkování dále patří osadnímu výboru Pševes, Žralokům Pševes, mládeži, která byla nápomocna při všech pracích, ženám, které zajišťovaly hladký průběh soutěží, odměňování soutěžících a občerstvení dětí. Soutěžního odpoledne se zúčastnilo 71 dětí.

Děkujeme majitelům dravých ptáků, kteří předvedli ukázky z jejich výcviku. Rovněž děkujeme p. Jarošovi z Kopidlna, který předvedl nový požární vůz a požární techniku.

Po skončení soutěží proběhl fotbalový zápas mezi Pševsi a Cholenicemi.

Od 18.30 hodin všem zahrála k poslechu a tanci hudba Táboranka.

Všichni jsme se dobře pobavili a toto příjemné odpoledne bylo večer zakončeno ohňostrojem.

Osadní výbor Pševes

TRIBUNA

Vzestup a pád bohatství naší republiky

Jsem již poměrně starý člověk, a proto pamatuji vývoj a život v naší společnosti. Žil jsem a pracoval na vesnici, a tudíž mi je nejbližší oblast zemědělství. Je mi však dost smutno, když vzpomínám, jaké bohatství dříve bývalo v každém baráku a jak prázdné je tam nyní. Považuji to za urážku našich předků, ale i nás, kteří jsme se po celý život snažili poctivou prací přispívat k rozmnožení bohatství a k hezkému vzájemnému spoluzítí mezi lidmi na vesnici.

Podobnou prázdnotu jako na vsi vidím v celém našem státě. Dnes už nejsme schopni ani zajišťovat dostatek potravin pro své občany. Stavby hospodářských zvířat klesly víc jak o polovinu, vybudované hospodářské budovy se postupně likvidují, a pokud ještě stojí, tak svým chárajícím stavem dokazují stav celé společnosti. Orná půda, jako základní výrobní prostředek, se zcela nesmyslně zastavuje. Cukrovary v okolí jsou zbourány. A to tak, aby nemohly být již nikdy použity. Přitom naše cukrovarnictví bylo v porovnání se světem na špičkové úrovni.

Podobné je to s fabrikami na zpracování lnu. Nebo u jatek a masokombinátů, kde by stejně nebylo co zabíjet a zpracovávat. Podle mého selského rozumu jde všechno obráceným směrem, než by mělo jít. Bohužel s poklesem národního bohatství klesá i celková morálka ve společnosti a kazí se mezilidské vztahy. Spravedlnost zcela vymizela a je nepochybné, že nepoctivým lidem a zlodějům takový stav zcela vyhovuje.

Z těchto a dalších podobných příkladů vidím, že nekráčíme správným směrem. Sám nevidím ideálně ani naši další budoucnost. Aby se tento nepříznivý vývoj zastavil, bude se muset něco změnit. A nebude to jednoduché. Lidé si již zvykli na pohodlný a v mnoha případech nepoctivý způsob života. Na finanční příjmy, které zdaleka neodpovídají odvedené práci. Na činnosti a práci, které nejsou druhým k užítku, ale ku škodě. Pokora a solidarita mezi nimi se úplně vytratily. Dnes už nejsou schopni rezeznat, natož zavést nějakou lidskou spravedlnost, bez ohledu na jejich přesvědčení. Snad bude muset nastoupit nějaká vyšší moc a doufám, že se najdou lidé posílení vyšší mocí, kteří současný katastrofální stav změní.

Antonín Erben, Židovice

Jiráskovo Temno a Kopidlno

Historický román *Temno* patří k umělecky nejpůsobivějším dílům Aloise Jiráska. V něm vyzrálý autor podal přesvědčivý obraz nábožensky vypjaté atmosféry dvacátých let 18. století, kdy u nás vrcholil proces rekatolizace.

Rekatolizační úsilí Habsburků, počínající již po porážce stavovského povstání v r. 1620, se mohlo plně rozvinout až po třicetileté válce. Vestfálský mír z r. 1648 nadlouho ustálil mocenské rozdělení Evropy. České země zůstaly součástí soustátí Habsburků, kteří spatřovali oporu své politické moci v katolicismu, a snažili se proto vykořenit nekatolická vyznání. Šlechtici a měšťané měli možnost přestoupit na katolickou víru nebo emigrovat. Poddaní takovou volbu neměli. K přijetí katolické víry byli donucováni násilím.

V první polovině 18. století rekatolizační tlak ještě zesílil. V r. 1717 bylo vydáno císařské nařízení, aby byly vyhledávány „podezřelé“ knihy, a v r. 1725 mandát, podle něhož byli nekatolíci velmi tvrdě trestáni.

Tajná nekatolická menšina přežívala i u severovýchodních Čechů na Opočensku. A právě tam situoval Jirásek první periodu svého *Temna*.

Dějovou osu celého románu tvoří osudy nekatolické rodiny myslivce Machovce. Po celkem poklidném životě na mladotovském panství Skalce, v jehož okolí se nekatolíci tajně scházeli ke svým pobožnostem, přichází zlom, způsobený jezuitskou misí v Dobrušce. Jirásek barvitě líčí působení misionářů, Koniášovo zstrašující kázání, zabavování a pálení nekatolických knih. Tato vstupní etapa románu končí prozrazením a emigrací myslivce Machovce. Děj románu se poté přenáší do Prahy.

Machovcovy děti, Tomáš a Helenka, se dostávají do poddanství bohatého pražského sládky Březiny. Jirásek důmyslně rozehrává obrazy dobové mentality v různých prostředích pražské společnosti. Důležitou roli světuje postavě deklamátora (úředníka) zemských desek (*institute, evidující pozemkové vlastnictví, soudní výroky, sněmovní usnesení atd.*), tajného nekatolíka Johana Svobody, jenž byl bratrem myslivce šlikovského kopidlenského panství Tomáše Svobody. Deklamátorova postava souží Jiráskovi jako médium, jehož prostřednictvím propojuje jednotlivé dějové roviny a umožňuje do děje nenásilně včlenit i skutečnou událost, známou z dějin Kopidlna.

Kopidlno a Tomáš Svobodovi Jirásek věnoval v románu značný prostor. Nejprve obšírně vylíčil, jak Machovcův Tomáš s predikantem (*zahraniční emisar*) Vostrým na útěku do ciziny nakrátko našli útočiště v Česovských valech, jak Tomáš nerozvážně prozradil jejich přítomnost a ohrozil i myslivce Tomáše Svobodu, který uprchl-

kům poskytl pomoc.

Osobnosti Tomáše Svobody se Jirásek různým způsobem opakovaně obíral na několika místech. Sledoval jeho niterný zápas, výčitky svědomí, že zapřel svou víru, i konečné rozhodnutí vyznat se nekatolického přesvědčení. Vylíčil, jak byl prozrazen a uvězněn. Obšírně popsal deklamátorovu návštěvu Kopidlna a útěchu, kterou vězněnému bratru Tomášovi poskytoval. Deklamátorovým prostřednictvím potom Jirásek sděluje, že myslivce Tomáš Svoboda byl v Kopidlně stět a jeho tělo spáleno. K tomu dodávám, že v kopidlenském muzeu se dochoval účet za dřevo použité k zřízení popraviště.

Příběh pak rychle spěje k osudovému vyústění. Pro nepřekonatelné sociální a náboženské rozdíly byl zmarněn počínající krásný citový vztah Březinova Jiříka k Helence, která se nakonec odhodlala k útěku do ciziny. Při odhalení a likvidaci nekatolického shromáždění umírá deklamátor Svoboda. Proti-reformační sály dosáhly dalšího úspěchu. Vítězové nadšeně oslavují svatořečení Jana Nepomuckého.

Jirásek jako vysokoškolsky vzdělaný historik přistupoval k tvorbě svých literárních prací na základě důkladného studia historických pramenů. Hluboká znalost historie mu umožňovala vytvářet díla věrně odrážející dějinnou skutečnost.

Jiráskova díla jsou však zároveň tendenční. Vyzařuje z nich odpor k bezpráví, sympatie s utlačovanými, soucit se strádajícími a láska ke svobodě. To je vůbec charakteristické pro Jiráskovo chápání českých dějin, které – jak napsal významný literární teo-

retik F. X. Šalda – „jsou u Jiráska především bojem proti veškeré tyranii, proti útisku feudálnímu, tyranii církví, bojem za svobodu svědomí jako za vyšší úroveň života a bytu hmotného c Protagonistou Jiráskových románů je lid, lidé drobní, bez historických titulů a funkcí ve svém všedním životě, v boji o skývu chleba“.

Proti Jiráskovu obrazu vrcholící rekatolizace byly u nás nejednou vyzvedávány vysoké hodnoty barokní kultury, odmítáno pojetí pobělohorské epochy jako doby temna, zdůrazňováno kladné působení katolicismu na život lidu. Je třeba říci, že Jirásek nepopíral velikost a význam barokní kultury. Vážil si též upřímné zbožnosti katolíků a dovedl ocenit náboženskou snášenlivost. Pranýřoval pouze znásilňování svobody svědomím, násilné obracení na katolickou víru pro politické zájmy. Odsuzoval také negativní projevy dobové mentality – náboženskou nesnášenlivost, fanatismus, pověřčivost, pobožnůstkářství a podobné.

Hodnocení pobělohorského období našich dějin jako doby temna je jistě jednostranné a nevystihuje řadu hospodářských, sociálních a kulturních procesů, které v oné době probíhaly a které připravovaly předpoklady pro pozdější vývoj. To si uvědomovali i autoři populárně-vědeckých prací užívající názvu typu „Čechy v období temna“. Ostatně sám Jirásek použil termínu „temno“ v souvislosti s tragickým skonem deklamátora Svobody, který „v hlubokém temnu žil, v hlubokém temnu odešel. Ani tucha jitřního světla c“. Vyjádřil tím, že nekatolíci v oné době neměli v otázce náboženské svobody žádnou světlejší perspektivu.

Kořeny Jiráskových postojů tkvěly jistě v jeho „původně selském“ původu a v prostředí tehdy ještě převážně rolnického Hronova. Uvědomme si, že v době Jiráskova dětství nebylo dosud zapomenuto poddanství a jeho nejtěžší břemeno – robota. Ty byly zrušeny v r. 1848, pouhé tři roky před Jiráskovým narozením. Vzpomínky pamětníků na feudální útlak, na zvůli panstva a jeho úředníků. Vlastní zkušenosti s tvrdostí života i setkání s náboženskou nesnášenlivostí působily na utváření Jiráskova životního názoru. Ten se dále rozvíjel v souvislosti s Jiráskovým studiem a s jeho prožitky z politického vývoje. Nezdray národního hnutí Jiráska podněcovaly k podpoře zápasu za národní rovnoprávnost a svobodu. A právě jeho vlastenectví, smysl pro sociální problémy lidu i prostý, ale obrazností bohatý styl učinily svého času z Jiráska nejoblíbenějšího spisovatele širokých čtenářských vrstev.

Alois Jirásek, nar. 23. 8. 1851 (letos uplynulo 160 let od jeho narození), zemřel 12. 3. 1930.

PhDr. Karel Štefek

Paměti z mlýnecké školní kroniky

Nová školní budova ve Mlýnci

Výnosem c. a k. okresní školské rady v Jičíně ze dne 1. dubna 1901 čís. 474 byl schválen záměr obce vystavět ve Mlýnci novou jednopatrovou školní budovu. Již 16. dubna téhož roku se začalo s prvním výkopem a na sv. Vojtěcha dne 23. dubna došlo v jihovýchodním rohu k slavnostnímu položení základního kamene nové budovy. Mládež se v ten den ráno shromáždila v provizorní místnosti hostince u Čížků a odešla odtud pod vedením svého učitele na místo stavby, kde byl již přítomen předseda místní školní rady p. Jan Vávra, místní školní dozorce p. Václav Kobr a stavitel p. Jan Zahradka z Libáně. Přítomní poklepali na základní kámen a poté se mládež vrátila k obvyklému vyučování.

Vlastní stavba pak pokračovala za neobvykle příznivého počasí velmi rychle, za dozoru p. V. Schweizera, c. a k. vrchního okresního inženýra. Úplně dokončena byla už za 4 měsíce, dne 31. srpna 1901. Ihned další den, 1. září 1901, byla za účasti c. a k. okresního školního inspektora p. Antonína Strnada, okresního lékaře MUDr. Pressla a za přítomnosti místní školské rady provedena kolaudace nově postavené budovy. Byla shledána ve všech ohledech ve vzorném stavu a schopna zahájení provozu. A ještě v ten den se konala slavnost svěcení nové budovy, které provedl děkan Šádek z Kopidlno, za účasti hostů, místních občanů a mládeže z Mlýnce.

Shromážděné účastníky nejdříve uvítala žačka místní školy Marie Vávrová. Nato důstojný pan děkan promluvil o důležitosti školy, kde mládež má být nejen vzdělávána, ale též náležitě vychovávána. Za zvuků církevního zpěvu byly budova i kříž umístěný ve třídě posvěceny. Předseda místní školské rady pak správci školy předal slavnostně klíč k budově. Správce v projevu požádal o podporu školy a výuky nejen rodiče, ale všechny místní obyvatele a okresní školskou radu. Družička Anna Brzákova poděkovala přítomným hodnostářům, občanům Mlýnce a dalším hostům za hojnou účast na vydařené slavnosti otevření nové školní budovy ve Mlýnci. Hudba zahrála rakouskou národní hymnu a po ní hned českou píseň Kde domov můj... Po ní se otevřely dveře nové budovy k prohlídce všem přítomným návštěvníkům slavnosti.

Dne 3. září 1901 bylo v prostorné školní třídě nové budovy poprvé zahájeno pravidelné vyučování. Z 66 zapsaných dětí se vyučování v ten den zúčastnilo 58 chlapců a dívek. Na mimořádné schůzi místní školní rady bylo uzavřeno finanční vyrovnání

Škola ve Mlýnci na dobové fotografii a její dnešní podoba.

stavby budovy, za kterou obec zaplatila celkem 34 051 korun a 85 haléřů. Do začátku dostala škola četné věcné dary a pomůcky k výuce. Od okresního školního inspektora p. Ant. Strnada tabuli habsburských panovníků, od ředitele obecné školy v Kopidlně p. J. Urbana obdržela vycpaní křečka a žluvy, p. František Jampílek věnoval škole k vycpání zastřelenou volavku a bílého čápa, pan E. Brzák žluvu zelenou, hajný pan Bína z Mlýnce věnoval škole zastřelenou kukačku. Vycpání dodaných zví-

řat zaplatila místní školní rada. Katecheta P. František Okrouhlický věnoval škole do sbírky kámen – leštěnec olovnatý.

Kopidlenský cukrovar zdarma dovezl surový cukr. Pro školní zahradu věnovala obecná škola Kopidlno mlýnecké škole 19 ovocných stromků k výsadbě. Zámecký zahradník p. Josef Valášek věnoval několik okrasných keřů, 18 svazků pro školní knihovnu věnovala škole okresní školní rada v Jičíně.

Jedinou neblahou událostí spojenou s novou školní budovou bylo krupobití, které postihlo Mlýnc a okolí dne 31. července 1902 kolem páté hodiny odpolední. Z nebe padaly kusy ledu o velikosti slepičího vejce. Během 10 minut této katastrofy byla zničena veškerá úroda na polích, ale také vážně poškozeny střechy a okna domů. Lidé pracující v té době na poli se neměli před bouří kde skrýt a byli do krve od padajících krup zraněni. Ve školní budově bylo vytlučeno 61 tabulek skla a rozbito 1100 střešních tašek. Na dvorcích se válely zabité kusy holubů, slepic, kachen a hus, na polích a lukách kolem Mlýnce stejně tak zabíjí bažanti i zajáci.

Touto nevidanou, byť jen krátkou událostí skončil první školní rok v nové budově mlýnecké školy, která vyžadovala po této události velkou opravu, aby zde bylo možné k 1. září 1902 začít nový školní rok. Náklady na opravu dosáhly 110 korun a 60 haléřů.

Ze školní kroniky mlýnecké školy vybral a text zpracoval O. Suchoradský

Procházka kopidlenskými knihovnami s jejich knihovníky

V posledním čísle Kopidlenských listů vzpomínal pan docent Karel Štefek na své studentské působení v kopidlenské městské knihovně. V kronice města Kopidlno z roku 1950 je o jeho krátkém, ale velmi aktivním působení podrobný záznam. Píše se v něm, že mladý knihovník věnoval desítky hodin přebalování knížeček, jejich přečíslování a zařazení do osmi tematických skupin. Ke spolupráci získal své vrstevníky z místní mládežnické organizace, kteří mu při této časově náročné akci pomáhali. Zvláště se zaměřili na literaturu pro děti a mládež. Nově ji uspořádali tak, aby byl mladým čtenářům přístupný volný výběr z více než 2184 knih. Během jeho působení bylo z prostředků města zakoupeno do knihovny 180 nových knih. Vyřazené knihy a časopisy nebyly zlikvidovány, ale uloženy v muzejním depozitáři. Knihovna byla otevřena jednou týdně, ve čtvrtek od 17 do 19 hodin, a navštěvovalo ji 77 přihlášených čtenářů.

S ukončením středoškolského studia mladého knihovníka nebylo pro město snadné nalézt odpovídající náhradu. Od 1. ledna do 31. března 1951 knihovnu prozatímně vedl p. V. Šípek, místní papírník. Po něm pak do 31. listopadu 1951 pan František Vacek, účetní zahradnické školy a známý hudebník. Definitivním knihovníkem se pak od 1. prosince 1951 stal pan Karel Fišera, ředitel školy v. v. Zájem o četbu v Kopidlně rok od roku rostl. Půjčovní doba byla pro velký zájem čtenářů rozšířena o další den, úterý mezi 16. a 18. hodinou. V roce 1961 bylo v knihovně dosaženo 6200 výpůjček, z toho 1500 naučné literatury. Na jednoho obyvatele města to byly více než 3 výpůjčky. V knihovně se průběžně konaly výstavy k nejruznějším politickým a kulturním příležitostem a výročím. Populární byly besedy se čtenáři.

Jednou z nejúspěšnějších byla beseda s Jindřichem Severou (v roce 1963), bývalým ředitelem kopidlenské měšťanské školy, který v té době byl kronikářem Kopidlno. Vedle obecní knihovny fungovaly ve městě další dvě školní (základní a zahradnická škola) a tři závodní (pila, cukrovar a železniční stanice). Svou knihovnu mělo i místní JZD, stejně jako další družstva v okolí. Tyto knihovny měly ve fondu převážně odbornou literaturu, ale také nemalý podíl beletrie.

V roce 1970 převzala knihovnu paní učitelka Ullrychová, která ji vedla po dva roky. Po ní se jí ujal pan Jan Šimůnek, učitel Střední zahradnické školy, který v té době vedl též knihovnu své školy. Byl nadšeným milovníkem knih a knižní fond rozšířil zvláště o literaturu pro děti a mládež. Do knihovnické práce zapojoval studenty zahradnické školy.

Odchodem pana Jana Šimůnka skončila éra dobrovolných knihovníků v Kopidlně a začala profesionalizace knihovny. Vzpomín-

Setkání knihovnických generací. V cukrárně na náměstí se sešli doc. Karel Štefek, kopidlenský knihovník z 50. let, se současnou knihovnicí pí Romanou Komárkovou.

ná na to paní Jiřina Pěničková, která se stala první profesionální knihovnicí ve městě:

Do kopidlenské knihovny jsem nastoupila v dubnu roku 1979 po Janu Šimůnkovi. Původním povoláním jsem sociální pracovnice a pracovala jsem na ONV v Nymburce. Vdala jsem se do Kopidlno a vychovávala dvě děti. Po mateřské dovolené jsem nastoupila jako vychovatelka školní družiny při ZDŠ v Kopidlně. V té době se začal v okolních městech tvořit střediskový systém knihoven. Svoji střediskovou knihovnu s profesionální knihovnicí už měl Křinec, Rožďalovice, Libáň. Tehdejší předseda MNV Jaroslav Svoboda jednáním s ředitelkou Okresní knihovny v Jičíně Jaroslavou Linkovou dohodl možnost zřízení střediskové knihovny také v Kopidlně.

Předpokládalo to získání stálé pracovnice se středoškolským vzděláním a odpovídajícími prostory. Ty staré v budově v Hilmarově ulici už požadavkům na moderní knihovnu neodpovídaly. Projevila jsem o funkci zájem a z vlastní iniciativy, po dvou letech ve funkci, jsem si doplnila odbornou kvalifikaci studiem na knihovnické škole v Praze. Byl to

velký úkol, při náročných pracích spojených se stěhováním knihovny do prostor bývalé Radnice na náměstí a výchově svých dětí.

1. května roku 1981 byla nová Středisková knihovna v Kopidlně na kopidlenském náměstí slavnostně otevřena. Získala větší prostory, postupně se nakupovalo a obměňovalo vybavení knihovnickým nábytkem, měnila se i nabídka knih pravidelným čtenářům. Vedle kopidlenské knihovny jsem dostala do úvazku metodické vedení dalších 12 místních lidových knihoven v okolních obcích, kterým jsem pro oživení fondu poskytovala doplňovací soubory knih. Postupně jsem zpracovávala jejich mnohdy již značně zastaralý knižní fond. To vše bylo spojeno s povinností přesunovat metráky knih do Kopidlno a zpět na obce. Ve své náročné práci jsem měla podporu předsedy MNV Kopidlno p. Jaroslava Svobody, který mi pomáhal s přepravou knih mezi knihovnami.

Další náplní činnosti profesionální knihovnice bylo organizování kurzů knihov-

pokračování ze strany 26

nického minima pro žáky místní základní, ale také mateřské školy. Knihovnickým minimem postupně prošly všechny děti kopidlenské školy. Významná byla spolupráce se Střední zahradnickou školou v Kopidlně, jejíž studenti tvořili významnou část čtenářů knihovny. Ve spolupráci s vychovatelkami jsem pro ně organizovala v odpoledním čase nejrůznější literární besedy a programy o spisovatelích a k různým výročím. To vše se projevilo v prudkém růstu počtu výpůjček i čtenářů. Osmdesátá léta lze nazvat „zlatými léty“ kopidlenské knihovny. V té době měla rekordních 377 čtenářů (z toho 151 dětí a mládeže) a vykazovala přes 12 000 výpůjček za rok. Prosadila se v soutěži Budujeme vzornou lidovou knihovnu, když v roce 1985 dostala Čestné uznání rady KNV. MNV ustavilo v roce 1984 Střediskovou radu Jednotné soustavy knihoven, jejíž jsem se stala předsedkyní, a tvořili ji zástupci dalších místních knihoven (za ROH J. Militký, ZŠ Radka Sálková, SZTŠ ing. O. Pušová, na MLK O. Suchoradský). Rada se scházela dvakrát ročně a domlouvala společný postup různých knihoven při poskytování služeb čtenářům.

Významné změny v řízení knihoven nastaly po roce 1989. Jejich finanční zabezpečení prostřednictvím Okresní knihovny v Jičíně skončilo a bylo přeneseno na obec. To se ale, tak jako v jiných místech, ani v Kopidlně neobešlo bez problémů. Dokonce mi bylo tehdejšími radními vyhrožováno, že knihovna ztratí svoji profesionalizaci a vrátí se do ní dobrovolný knihovník. Někteří zastupitelé viděli v knihovně pro město zbytečnou instituci s velkou finanční zátěží a navrhovali její zrušení. A to v situaci, kdy dále rostl počet výpůjček a zájem čtenářů byl stabilní. Naštěstí se radikální scénáře nikdy nenaplnily a knihovna dál sloužila a dodnes dobře slouží svým věrným čtenářům.

Jako pracovní síla placená městem s sebou funkce knihovnice přinášela řadu dalších povinností. A to nejen těch nárazových, jako byly volby nebo organizování Hilmarova Kopidlna, ale také v podobě mého předsednictví v kulturní komisi a spolupráci s pracovníky zajišťujícími kulturu ve městě. V roce 2004, po 25 letech ve funkci, jsem odešla do důchodu a na místo bylo vysáno výběrové řízení, které rozhodlo, že mne od ledna roku 2005 vystřídala paní Romana Komárková.

Přehled městských knihovníků v Kopidlně

jméno	působení	zaměstnání
Jan HOLÁŇ	1918-1950	učitel
Karel ŠTEFEK	1950	student
Václav ŠÍPEK	1951	papírník
František VACEK	1951	účetní
Karel FIŠERA	1951-1970	ředitel školy
ULLRYCHOVÁ	1970-1972	učitelka
Jan ŠIMŮNEK	1972-1979	učitel SZTŠ
Jiřina PĚNIČKOVÁ	1979-2004	knihovnice
Romana KOMÁRKOVÁ	2005-dosud	knihovnice

Současná knihovnice paní Romana Komárková k tomu dodává:

Do funkce jsem nastoupila ještě v době působení pí. Pěničkové na podzim roku 2004, definitivně jsem byla knihovnicí ustanovena k 1. lednu 2005. Bydlím v Cholenicích a jsem rodačka z Náchoda. Původním povoláním jsem zootechnička. Odborné knihovnické vzdělání jsem si doplnila v roce 2005 studijním programem Národní knihovny v Praze. Zapojovala jsem se jako organizátorka dvou ročníků úspěšných Kopidlenských slavností. Po posledních volbách jsem se stala starostkou obce Cholenice.

Současná městská knihovna v Kopidlně se snaží být moderní vzdělávací institucí zaměřenou především na komunikaci s čtenáři. Snaží se uvádět do života nové trendy v knihovnictví, jako je přístup k online katalogu, veřejný internet, automatizace všech činností knihovny. Knihovna má své vlastní webové stránky na adrese www.knihovnakopidlno.webk.cz. K úspěchu knihovny patří získání grantu k zakoupení notebooku a WIFI brány. V současné době víme, že elektronická zařízení stále více ovládají nejrůznější odvětví, a tento trend dostihl i knihovny. V podzimních měsících se budou moci čtenáři seznámit s poslední novinkou, s elektronickou knihou. Čtenáři sami posoudí, zda tato podoba knihy nahradí knihu klasickou. Podle mé osobní zkušenosti se tak nestane, tak jako kdysi televize nedokázala zcela nahradit film.

Kdo knihovnu navštěvuje, ten ví, že knihovna nemá zcela odpovídající kulturní prostory a potřebuje novou modernizaci. Věříme, že se v dohledné době dočká nových a lepších prostorů, odpovídajících současným moderním trendům, v právě budovaném Kulturním a vzdělávacím centru v Hilmarově ulici. (osu)

KNIHOVNICKÁ STATISTIKA

rok	knižní fond	výpůjčky	čtenáři	děti	půjčovná doba
1938	2046	4 993	84	15	středa 17–19 hod.
1950	2 184	4 650	77	33	úterý + čtvrtek 17–19
1972	4 531	4 403	150	46	úterý 14.30–17
1979	5 667	6 568	186	87	út. + čt. 16–19
1984	8 577	12 175	377	151	út. + čt. 12–17
1999	17 680	34 039	335	95	út. + čt. 12–18
2010	14 554	15 310	276	78	po. 12.30–16 + út. 9–17 + čt. 9–18 (přestávka 12–12.30)

Paličkované mandaly

Na 8. ročníku prázdninového paličkování jsme se sešli celkem pětkrát. V celé historii těchto prázdninových setkávání se nejvyšší počet krajčárek, které přišly v pondělí dopoledne paličkovat do základní školy, sešel ve dnech 25. 7. a 15. 8., kdy nás bylo 14. Většina paličkovala mandalu (magický kruh, symbolický útvar buddhismu), podle vlastního nebo předkresleného podvinku s tím, že v listopadu se koná soutěž časopisu Krajka, které bychom se chtěli zúčastnit s co největším počtem odeslaných mandal.

Začátečnice paličkovaly stromy, zvířata nebo motivy podle vlastní fantazie. Navštívila nás pí Švarcová z Rožďalovic, která paličkovala slunečnici podle podvinku, který přivezla pí Hladíková a pí Zábrahová ze semináře v Rožnově pod Radhoštěm, kde si tuto slunečnici, u které trvalo zhotovení jednoho lístku hodinu, také upaličkovaly. Poprvé přišla pí Kořínková, která se učila základy paličkování.

Kromě paličkování jsme si stihli také přečíst časopisy a také si popovídat o tom, co se dělo o prázdninách. Paličkování bude pokračovat i nadále po celý školní rok a těšíme se na nové krajčárky.

Anna Podešvová,
Kristýna Kulhánková

90. let fotbalu v Kopidlně

Hráči předvedli pěknou podívanou navzdory počasí

Během posledního červencového víkendu se v Kopidlně na fotbalovém hřišti konaly oslavy k 90. výročí založení fotbalového oddílu. Akce byla naplánovaná jako dvou-denní a hlavním tématem oslav byl samozřejmě fotbal. Mohli jsme se těšit na kvalitní a zajímavé soupeře v různých věkových kategoriích.

Jediné, co nám mohlo akci pokazit, tak bylo počasí. S tím, jak se blížil vlastní víkend a meteorologové zpřesňovali předpověď, bylo zřejmé, že sluníčko nám svítit nebude a deště si užijeme opravdu vrchovatě. Pokusili jsme se tedy zajistit stany a slunečníky, abychom vytvořili pro naše návštěvníky co nejlepší podmínky pro sledování fotbalových utkání.

V sobotu byl sportovní program zahájen turnajem přípravek, kde se nám představily týmy z Kopidlna, Libáně, Jičíněves a Sparty Praha. Pro naše budoucí fotbalové talenty to bylo příjemné zpestření letní fotbalové přestávky. I když šlo především o radost ze hry a pohybu, tak je určitě slušnost zde uvést konečné pořadí: 1. Jičíněves, 2. Sparta Praha, 3. Libáň, 4. Kopidlno. Účast diváků na turnaji nejmenších naznačila, že fotbalové fanoušky v Kopidlně neodradí ani vytrvalý déšť.

Po obědě již přišla na řadu starší kategorie. Kopidlenští dorostenci se utkali s dorostem Hradce Králové. Utkáni mělo oboustranně nasazení i svoji kvalitu a určitě to byla pro naše kluky i velká zkušenost. Ani

zde nebyl výsledek důležitý. Prohráli jsme sice 0:6, ale utkání jasně ukázalo, že máme dost šikovných kluků a o budoucnost se nemusíme obávat, pokud budou poctivě dál na sobě pracovat.

Posledním sportovním utkáním soboty byl zápas starých gard Kopidlna a Rožďalovic. Utkáni se hrálo již na těžším terénu. Soupeř se po převážnou část utkání lépe pohyboval a měl více ze hry. Také někteří z jeho fotbalistů stále ještě hrají nižší soutěže. Domácí měli tým s vyšším věkovým průměrem, složený převážně z fotbalistů, kteří se již na hřišti objevují jen velmi zřídka, především při podobných slavnostních příležitostech. Proto převaha hostů nebyla překvapením a z výsledku 1:5 si nikdo z domácích starostí nedělal. V těchto zápasech již zůstává hlavním cílem odejít po zápase „po svých“. Sobotní večer pak pokračoval i přes nepřízeň počasí slíbeným programem, tzn. hudbou a tancem včetně našeho oblíbeného ohňostroje.

V neděli nás pak čekala další dvě utkání. V tom prvním od 13 hodin nastoupili muži Kopidlna (mladší ročníky) proti internacionálům Mladé Boleslavi. Ti do Kopidlna přijeli ve velmi silném složení: Pechanec Jan, Flachbart Jan, Grus Jiří, Jakubec Zdeněk, Kamenický Jaroslav, Mosiurczak Martin, Muller Bedřich, Novák Miloš, Rybák Jaroslav, Zahrádka Milan, Navrátil Jaromír, Pechanec Ondřej, Mrvík Martin a Malík Jiří. Utkáni skončilo 1:11 v neprospěch domácích

ho Kopidlna.

Internacionálové předváděli kombináční hru plnou krásných přihrávek a pohybu. Ušetřili tak domácím mladíkům lekci z fotbalovosti v plné míře. Šlo o výbornou propagaci fotbalu a je jen škoda, že nebylo lepší počasí a více diváků. Bývalí ligisté a reprezentanti ukázali své umění a dokonale tak potěšili fotbalové fanoušky. Od 15.30 jsme pak na svém hřišti přivítali Mensíkovu 11, složenou z řad herců, moderátorů a dalších více či méně známých osobností. Utkáni skončilo 9:9. V tomto exhibičním utkání se hrálo pro pobavení diváků a i konečný výsledek odpovídal dění na hřišti. Hrál se útočný fotbal plný technických parádek a krásných branek. Atmosféra byla uvolněná a přátelská, protože nešlo o body, ale oslavu kopidlenkého fotbalu, ale také o charitativní záležitost, neboť výtěžek tohoto utkání putuje na léčbu dětí nemocných astmatem.

Celý slavnostní fotbalový víkend lze hodnotit jako úspěšný. Chceme poděkovat všem fanouškům a hostům, kteří nás v nepříjemném počasí přišli navštívit. Během soboty a neděle naše oslavy navštívilo celkem asi 500 diváků.

Ti, kteří si pamatují oslavy 75 let fotbalu, které se konaly před 15 lety, si určitě vzpomenu na spoustu deště a rozbahněný terén při zápase s internacionály ČR. Prostě k našim oslavám voda asi tak nějak patří.

Václav Šimůnek, předseda TJ Kopidlno